

ΜΟΝΙΜΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΥΝΘΕΣΗ:

Χρ. Παρπόττα, Π.Ε.Δ.

Χρ. Ρασπόπουλος, Α.Ε.Δ.

Π. Σαββίδης, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 115/2023

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

v.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

Κατηγορούμενων

11 Ιουλίου, 2025.

Εμφανίσεις:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: κα Α. Ματθαίου

Για την Κατηγορούμενη 1: κα Λ. Δήμου

Για τον Κατηγορούμενο 2: κος Α. Αναστασίου

Για τον Κατηγορούμενο 3: κος Δ. Τσολακίδης

Για τον Κατηγορούμενο 4: κος Αλ. Κληρίδης

Για τον Κατηγορούμενο 5: κος Στ. Χριστοδούλου

Κατηγορούμενοι 1, 2, 3, 4 και 5 παρόντες

Π Ο Ι Ν Η

Καλούμαστε σήμερα να επιβάλουμε ποινή στους Κατηγορούμενους 1, 2, 3, 4 και 5, οι οποίοι με τις πράξεις τους, στις 4.1.2023, στα Λατσια της Επαρχίας Λευκωσίας, επέφεραν τον θάνατο, του Δωρόθεου Δημητριάδη (στη συνέχεια «το θύμα») από τη Λευκωσία.

Οι Κατηγορούμενοι 1, 2, 4 και 5, κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας και ο Κατηγορούμενος 3, κατόπιν δίκης του παραδοχής, κρίθηκαν ένοχοι για τη διάπραξη, από κοινού, του αδικήματος της ανθρωποκτονίας, κατά παράβαση των άρθρων 205, 20 και 21 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

A. Γεγονότα

Τα γεγονότα που περιβάλλουν την παρούσα υπόθεση, με τη σειρά που διαδραματίστηκαν, αναφέρονται με λεπτομέρεια στην απόφαση μας ημερομηνίας 5.6.2025, τα οποία υιοθετούμε για σκοπούς της παρούσας ποινής, όπως και τα πρόσθετα γεγονότα που έχουν εκτεθεί από την εκπρόσωπο της Κατηγορούσας Αρχής, προς συμπλήρωση εκείνων που αφορούν τον Κατηγορούμενο 3. Θεωρούμε πως δεν παρίσταται ανάγκη να επαναλάβουμε τα γεγονότα στην πλήρη τους έκταση. Περιοριζόμαστε απλά να αναφερθούμε στις τραγικές συνθήκες κάτω από τις οποίες έχασε τη ζωή του το θύμα, εξαιτίας της εγκληματικής δράσης και συμπεριφοράς των Κατηγορουμένων 1, 2, 3, 4 και 5.

Στις 4.1.2023, περί ώρα 18:38, αφού το θύμα με την Μ.Κ.9 επέστρεψαν στην πολυκατοικία όπου διέμενε η τελευταία και οι Κατηγορούμενοι 1 και 2, από τον Αστυνομικό Σταθμό Λατσιών, όπου είχαν μεταβεί για να προβεί η τελευταία σε καταγγελία για τον κομπρεσόρο της, τον οποίο, στις 30.12.2022, είχε αφαιρέσει ο Κατηγορούμενος 2, από την ταράτσα της πολυκατοικίας και για την εξύβριση που δέχθηκε από την Κατηγορούμενη 1 στις 4.1.2023, το θύμα θέλοντας να μιλήσει στους Κατηγορούμενους 1 και 2, κτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος τους, λέγοντας ότι είναι από το Τμήμα Απροστάτευτων Παιδιών. Η πόρτα του διαμερίσματος των Κατηγορουμένων 1 και 2 άνοιξε και το θύμα εισήλθε εντός αυτού και η πόρτα έκλεισε. Από εκείνη τη στιγμή, και αφού υπήρξε κάποια σιχομυθία, αγνώστου περιεχομένου, ανάμεσα στο θύμα και τους Κατηγορουμένους 1 και 2, το θύμα δέχθηκε τα πρώτα κτυπήματα από τον Κατηγορούμενο 2, με αποτέλεσμα να

πέσει στο πάτωμα. Ακολούθως, ο Κατηγορούμενος 2 πήγε πάνω από το θύμα και το κρατούσε από το σημείο του λαιμού, ενώ τόσο ο ίδιος όσο και η Κατηγορούμενη 1 κτυπούσαν το θύμα. Μετά από λίγα λεπτά, η πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε με το θύμα να βρίσκεται ανάσκελα, στο πάτωμα της εισόδου του διαμερίσματος, με τον Κατηγορούμενο 2 να βρίσκεται πάνω από το θύμα, κρατώντας το πλήρως ακινητοποιημένο. Ενώ, ο Κατηγορούμενος 2, συνέχιζε να κρατά το θύμα ακινητοποιημένο στο ίδιο σημείο, χωρίς το θύμα να είναι σε θέση να αντιδράσει, και ενώ το κρατούσε από τον γιακά, κοντά στον λαιμό, το κτύπησε με τα χέρια του, στο πρόσωπο. Λίγο μετά, εξήλθε από το διαμέρισμα η Κατηγορούμενη 1, η οποία έδωσε ένα δυνατό χαστούκι στο μέτωπο του θύματος. Ακολούθως, η Κατηγορούμενη 1, αφού έκανε μερικά βήματα προς τα σκαλιά και κοίταζε προς τους κάτω ορόφους, επέστρεψε κοντά στο θύμα και το κλώτσησε στο κεφάλι με το δεξί της πόδι.

Οι Κατηγορούμενοι 3, 4, 5, ο Μ.Κ.10 και ο Κάττου, ενώ εκτυλίσσονταν τα πιο πάνω, βρίσκονταν πλησίον της πλατείας Αγίας Ειρήνης, η οποία είναι κοντά στην πολυκατοικία. Αφού άκουσαν φωνές, ξεκίνησαν να κατευθύνονται προς την πολυκατοικία, για να ακούσουν τι ακριβώς γινόταν. Αφού έφτασαν στην πλατεία, ο Κατηγορούμενος 4 πήγε προς την πολυκατοικία και επέστρεψε στην πλατεία, όπου ενημέρωσε τον Μ.Κ.10 ότι κάποιοι τσακώνονται με έναν ηλικιωμένο. Σε εκείνο το στάδιο, δεν έδωσαν περαιτέρω σημασία και ξεκίνησαν να πάνε στο καφενείο. Τότε, άκουσαν τον μικρό γιο των Κατηγορουμένων 1 και 2 να φωνάζει *«Δέρνουν την μάνα μου, δέρνουν την μάνα μου»*. Οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5, ο Μ.Κ.10 και ο Κάττου, αφού άκουσαν τις φωνές του γιου των Κατηγορουμένων 1 και 2, κατευθύνθηκαν προς την πολυκατοικία για να δουν τι συμβαίνει. Όταν έφτασαν στην είσοδο της πολυκατοικίας, έμειναν όλοι κάτω, για να καταλάβουν τι ακριβώς συμβαίνει. Εκεί, ο Μ.Κ.10, άκουσε μία ανδρική φωνή να φωνάζει *«Είσαι εσού άδρωπος ρε μπάσταρτε να δέρνεις την γυναίκα μου»* και ταυτόχρονα άκουσε έναν ήχο από χαστούκι.

Στο μεταξύ, στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας, το σκηνικό παρέμενε το ίδιο, με το θύμα να είναι πεσμένο ανάσκελα στο ίδιο σημείο και τον Κατηγορούμενο 2 να βρίσκεται από πάνω του. Σε εκείνο το στάδιο, η Κατηγορούμενη 1 καλούσε την Αστυνομία. Ταυτόχρονα ο Κατηγορούμενος 2, έλεγε στο θύμα *«Γιατί εν ηφκαίνεις έξω π' όσσω μου ρε, ρε γιατί εν ηφκαίνεις έξω π' όσσω μου ρε λαλώ σου»*, ενώ την ίδια ώρα, με το αριστερό του χέρι, ταρακουνούσε το θύμα κτυπώντας το ταυτόχρονα στο

πρόσωπο. Λίγο μετά, ο Κατηγορούμενος 2 είπε στο θύμα *«Εννα φκείς; Ρε εννα μάθω που εν το σπίτι σου τζι εννα κάμω ζωή κόλαση στα κοπελλούθκια σου»*, *«Εννά δεις ιννα μπου να σου κάμω παλαβέ, αγωγή που ιννα σου κάμω ρε»*, *«Μα εκατάλαβες ρε; ρε εκατάλαβες ιννα μπου σου πα ρε; τώρα εννα σου εξηγήσω εγώ ρε»*. Παράλληλα, ακούγονταν φωνές και κλάματα παιδιών, ενώ ένα παιδί είπε, *«Εν έπρεπε να ανοίξω»*.

Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, η Κατηγορούμενη 1 και ο γιος των Κατηγορουμένων 1 και 2, βρίσκονταν στο πλατύσκαλο των διαμερισμάτων του δευτέρου ορόφου και κοιτάζουν προς τα κάτω. Ενώ η Κατηγορούμενη 1 είπε *«Τντα μπου να της κάμω της βρώμας, της βρώμας»*, εννοώντας προφανώς την Μ.Κ.9, αμέσως μετά, ανέβηκαν τα σκαλιά προς τον δεύτερο όροφο, κατά σειρά, ο Κατηγορούμενος 4, ο Κατηγορούμενος 3, ο Μ.Κ.10 και ο Κατηγορούμενος 5. Λίγα σκαλιά πιο κάτω, βρισκόταν ο Κάπτου. Ενώ τα πρόσωπα αυτά ανέβαιναν τα σκαλιά, η Κατηγορούμενη 1 κινήθηκε προς το θύμα και το κλώτσησε με το δεξί της πόδι στο κεφάλι, ενώ αμέσως μετά έδειξε, με το χέρι της, το θύμα στον Κατηγορούμενο 4, κτυπώντας ταυτόχρονα το θύμα, με δύο κλωτσιές στο κεφάλι. Ενώ έδινε τις εν λόγω κλωτσιές, είπε, προς τα άτομα που κατέφθασαν στο σημείο *«Είδες τον μπάσταρτο του γέρο»*. Παράλληλα, ο μικρός γιος των Κατηγορουμένων 1 και 2 πλησίασε το θύμα και το υπέδειξε στους Κατηγορούμενους 3, 4, 5 και στον Μ.Κ.10, λέγοντας τους *«Έτον»*. Κάποιος από αυτούς απάντησε *«Α έτον δαμέ»* και αμέσως μετά ο Κατηγορούμενος 2 απευθυνόμενος προς τον Κατηγορούμενο 4, φώναζε *«Ε Θκιόλα εκτύπησε της γεναίκας μου τούτος, τούτος εκτύπησε την γεναίκα μου εν ηφκαίνει έξω π' όσω μου. Ε Θκιόλα εν ηφκαίνει έξω πόσω μου»*.

Ενώ οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 καθώς και ο Μ.Κ.10 βρίσκονταν πλέον στο πλατύσκαλο μεταξύ των διαμερισμάτων του δευτέρου ορόφου, η Κατηγορούμενη 1 επανέλαβε τη φράση *«Είδες τον μπάσταρτο του γέρο»* και ξανακλώτσησε το θύμα, με δύο κλωτσιές, στο κεφάλι λέγοντας τη λέξη *«ο μπάσταρτος»* και τη φράση *«δεν θα φύει που δαμέ»*. Επίσης, ο Κατηγορούμενος 2, με το δεξί του χέρι, έδωσε δύο γροθιές στο πρόσωπο του θύματος και το χτύπησε με το δεξί του πόδι στο σώμα. Τότε, ο Κατηγορούμενος 3 πήγε προς το μέρος του και έσπρωξε τον Κατηγορούμενο 2 προς τον εσωτερικό χώρο του διαμερίσματος, με σκοπό να τον απομακρύνει από το θύμα. Ο Κατηγορούμενος 2 αντιστεκόταν στον Κατηγορούμενο 3 και συνέχισε να χτυπάει το θύμα με κλωτσιές σε διάφορα σημεία του σώματος του, ενώ φώναζε με τις λέξεις

«Μπάσταρτε, γιε της πουτάνας, πουτάνα...γαμώ την μάνα που σε έκαμε, μπάσταρτε, μπάσταρτε». Το θύμα, το οποίο ήταν στο πάτωμα, είχε τα χέρια του μπροστά από το πρόσωπο του και προσπαθούσε να καλυφτεί. Τότε, ο Κατηγορούμενος 2 είπε στον Κατηγορούμενο 3 *«Εν άνθρωπος τούτος να βιάσει την κόρη μου;»*. Το θύμα έλεγε *«Αφήστε με, αφήστε με»* και προσπαθούσε να αμυνθεί.

Ακολούθως, ο Κατηγορούμενος 3 γύρισε το θύμα προσπαθώντας να το σηκώσει και ταυτόχρονα του είπε *«Σήκου, σήκου»*. Το θύμα δεν σηκώθηκε από το πάτωμα. Ο δε Κατηγορούμενος 4, ο οποίος στεκόταν στην πόρτα του διαμερίσματος, κλώτσησε δυνατά, δύο φορές, στο πάνω μέρος του σώματος του θύματος, στην περιοχή της κοιλιάς. Έπειτα, ο Κατηγορούμενος 2 απομακρύνθηκε από το θύμα, ενώ ο Κατηγορούμενος 3 τράβηξε το θύμα από τα ρούχα, στο σημείο της μασχάλης και το έσυρε στο πλατύσκαλο, εντελώς έξω από το διαμέρισμα των Κατηγορουμένων 1 και 2. Ο Κατηγορούμενος 2 συνέχισε να φωνάζει *«Έλα ρε μπασταρτίδιο»* και κινήθηκε προς την πόρτα του διαμερίσματος της Μ.Κ.9, την οποία κτύπησε με δύναμη, φωνάζοντας ταυτόχρονα *«Άνοιξε την πόρτα ρα, άνοιξε την ρα»*.

Έπειτα, το θύμα, το οποίο εξακολουθούσε να βρίσκεται στο πάτωμα, με τους Κατηγορούμενους 3 και 4 να στέκονται από πάνω του, είπε *«Ε φίλε σε παρακαλώ»* με τον Κατηγορούμενο 2 να του φωνάζει *«Εν σου είπε τίποτε ρε; Εν θα ξαναφκεί πόξω π' όσσω της ρε»* εννοώντας και πάλι την Μ.Κ.9. Εκείνη τη στιγμή, ο Κατηγορούμενος 3 απώθησε τον Κατηγορούμενο 2 και αφού στράφηκε προς το θύμα, του είπε *«Σήκω»*. Παράλληλα, η Κατηγορούμενη 1 φώναζε *«Μπάσταρτε, Μπάσταρτε»*. Το θύμα ζήτησε βοήθεια από τον Κατηγορούμενο 3 για να σηκωθεί, αλλά ο τελευταίος του είπε να σηκωθεί μόνος του. Τότε, ο Κατηγορούμενος 2 επέστρεψε κοντά στο θύμα, κρατώντας το κράνος του θύματος, το οποίο πέταξε στο πλατύσκαλο που οδηγεί στους κάτω ορόφους, λέγοντας του ταυτόχρονα *«Πιας τζιαι το κράνος σου ρε ψευτοπαλληκαρά τζιαι χάθου που δαμέ»* και λίγο μετά επανέλαβε *«Χάθου που δαμέ»*. Εκείνη τη στιγμή, ο Κατηγορούμενος 3 απώθησε ξανά τον Κατηγορούμενο 2, λέγοντας του *«Ε Μιχάλη τα μωρά μάνα μου»*. Τότε, ο Κατηγορούμενος 3 στράφηκε ξανά στο θύμα, λέγοντας του *«Άτε σήκου πάνω. Σήκου πάνω. Σήκου τζι εννα σε κουπανίσουμε»* ενώ με το δεξί του πόδι κτύπησε, ελαφρά, στο πρόσωπο του θύματος. Το θύμα *απάντησε «Ε φίλε ήδη εκουπανίσαν με»* με τον Κατηγορούμενο 3 να επιμένει να του λέει *«Σήκου πάνω»*.

Την ίδια στιγμή, η Κατηγορούμενη 1, ξεκίνησε να κατεβαίνει τα σκαλιά. Ο δε Κατηγορούμενος 2 φώναζε *«Εκάμετε ψυχολογικά στα κοπελλούθκια μου. Άχρηστε»*. Ο Κατηγορούμενος 3, απευθυνόμενος και πάλι, στο θύμα του είπε *«Ρε έννα σηκωσείς να φύεις, εννά σε δέρουμε αν δε φυείς»*. Καθώς το θύμα σηκώνεται, ο Κατηγορούμενος 3 του είπε *«Εκτύπησες της Έλενας εσού ρε;»*. Αμέσως μετά, ο Κατηγορούμενος 2 φώναζε *«Εννά σου πω εγώ ιστορία άυριο ρε караθκiόζη»*. Το θύμα έχει πλέον σηκωθεί και στέκεται με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, ενώ μπροστά του βρίσκεται ο Κατηγορούμενος 3, ο οποίος του λέει *«Πήαινε κάτω. Πήαινε κάτω. Τελευταία φορά, εννα σου κτυπήσω»*. Εκείνη την ώρα, το θύμα προσπαθεί να τακτοποιήσει κάπως τα ρούχα του και ξεκινά να λέει, χωρίς ίχνος επιθετικής διάθεσης, *«Καλά ρε...»*. Πριν όμως ολοκληρώσει αυτό που θα έλεγε, δέχθηκε μια ισχυρή γροθιά στην κοιλιά από τον Κατηγορούμενο 3. Το θύμα ξεκίνησε να λέει και πάλι χωρίς καμιά επιθετική διάθεση, *«Έλα να σου πω...»* αλλά και πάλι πριν τελειώσει, ο Κατηγορούμενος 4 του είπε *«Πήαινε κάτω ρε..Πηαίννε κάτω γιατί η επόμενη εννά...»*. Τότε, το θύμα ξεκίνησε να κατεβαίνει μόνο του τα σκαλιά. Πίσω του κατέβαινε ο Κατηγορούμενος 3 και ακόμα πιο πίσω ο Κατηγορούμενος 4. Το θύμα και οι Κατηγορούμενοι 3 και 4 έφτασαν μέχρι το πρώτο πλατύσκαλο που οδηγεί στον κάτω όροφο. Τη στιγμή που το θύμα βρισκόταν ένα βήμα πριν ξεκινήσει να κατεβαίνει τα σκαλιά που οδηγούν στον πρώτο όροφο, έκανε επαναστροφή και κινήθηκε ξανά προς τα σκαλιά που οδηγούν στον δεύτερο όροφο, ωσάν να ήθελε να επιστρέψει πάνω. Εκείνη τη στιγμή, οι Κατηγορούμενοι 3 και 4 τον απώθησαν και του είπαν *«Ρε που πάεις ρε;»*, ενώ λίγο μετά ο Κατηγορούμενος 3 είπε στο θύμα *«Ρε άησμε, ρε μα ίντα μπου κάμνεις; ρε μέν με κρατάς πήαινε κάτω»*. Ακολουθώντας, το θύμα έπεσε, με δύναμη, στο πάτωμα στο πλατύσκαλο μεταξύ πρώτου και δεύτερου ορόφου. Στη συνέχεια, ο Κατηγορούμενος 3 μαζί με τον Κατηγορούμενο 4 γύρισαν το σώμα του θύματος, μεταφέροντας τα πόδια του προς τα σκαλιά και ακολουθώντας ο Κατηγορούμενος 3 μαζί με τον Κατηγορούμενο 5, τράβηξαν το θύμα από τα πόδια και το κατέβαζαν σκαλί με σκαλί, ενώ το κεφάλι του θύματος χτυπούσε πάνω σε κάθε σκαλί. Ο Κατηγορούμενος 5 κρατούσε το αριστερό πόδι του θύματος και ο Κατηγορούμενος 3 το δεξί. Παράλληλα, το θύμα έβγαζε επιφωνήματα πόνου *«Ααα, Ααα, Ααα»*. Οι Κατηγορούμενοι 3 και 5 τράβηξαν το θύμα από τα πόδια μέχρι το ισόγειο της πολυκατοικίας. Ο Κατηγορούμενος 4 ακολουθούσε. Άφησαν το θύμα μπροστά από την είσοδο της πολυκατοικίας, στο έδαφος με κατεβασμένο το

παντελόνι του κάτω από τα γόνατα του. Καθώς το θύμα ήταν ξαπλωμένο ανάσκελα στο έδαφος, ο Κατηγορούμενος 4 που στεκόταν πίσω του, έγειρε το σώμα του προς το κεφάλι του θύματος και του έδωσε τρεις γροθιές, με δύναμη, στο πρόσωπο και με τα δύο του χέρια. Την ώρα που ο Κατηγορούμενος 4 χτυπούσε το θύμα, το κεφάλι του χτυπούσε πάνω στο τσιμέντο μετά από κάθε γροθιά. Ταυτόχρονα, οι Κατηγορούμενοι 3 και 5 κλωτσούσαν το θύμα στην περιοχή της κοιλιάς και στα πλευρά του. Πρόσθετα, ο Κατηγορούμενος 5, πάτησε με δύναμη το θύμα, στην περιοχή της κοιλιάς. Σε κάποια στιγμή οι Κατηγορούμενοι 3 και 4 είπαν στον Μ.Κ.10 και στον Κάττου «*Ελάτε δώστε και εσείς*», αλλά αυτοί δεν μετακινήθηκαν από το σημείο που στέκονταν, ούτε απάντησαν. Οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 συνέχισαν να χτυπάνε το θύμα, ενώ ο Μ.Κ.10 έφυγε. Περί τις 18:50 κατέφθασε στο σημείο Αστυνομία και ειδικότερα οι Μ.Κ.2 και Μ.Κ.18, οπότε και οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 τράπηκαν σε φυγή, χωρίς να αναγνωριστούν σε εκείνο το στάδιο. Το θύμα ανέφερε στον Μ.Κ.2 το όνομα του και ότι τον έδειραν. Ακολουθώντας, το θύμα ζήτησε από τον Μ.Κ.2 να το βάλει σε πλάγια θέση, πράγμα το οποίο και έπραξε. Καθώς ο Μ.Κ.2 συνομιλούσε με το πλήρωμα του ασθενοφόρου, το θύμα έχασε τις αισθήσεις του. Αφού έφτασε το ασθενοφόρο στο μέρος, ο Μ.Κ.5 διαπίστωσε ότι το θύμα ήταν νεκρό. Η σκηνή αποκλείστηκε και παρέμεινε υπό φρούρηση. Στη συνέχεια, μετέβηκαν εκεί μέλη διαφόρων τμημάτων της Αστυνομίας για περαιτέρω εξετάσεις και δύο Ιατροδικαστές, όπου διενήργησαν αυτοψία και η ώρα 22:40 εξέδωσαν πιστοποιητικό θανάτου του θύματος.

Στις 5.1.2023, οι Ιατροδικαστές, διενήργησαν στο νεκροτομείο του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας, νεκροψία και νεκροτομή επί της σορού του θύματος. Η αιτία θανάτου του θύματος ήταν αιμορραγικό σοκ, συνεπεία αιμορραγίας από τραυματικές κακώσεις κοιλιακών αγγείων και οργάνων, ήτοι στο ήπαρ και στον δεξιό νεφρό. Γενικά, τα ευρήματα σε όλο το σώμα του θύματος, εξωτερικά, ήτοι στο πρόσωπο και στο κεφάλι και εσωτερικά, ήτοι τα κατάγματα πλευρών, και στα αγγεία και όργανα στην κοιλιά, συνηγορούν στο ότι το θύμα δέχτηκε πολλαπλά χτυπήματα.

Εναντίον των Κατηγορουμένων 1, 2, 3, 4, 5, του Μ.Κ.10 και Κάττου, εκδόθηκαν δικαστικά εντάλματα σύλληψης. Ο Κατηγορούμενος 2, συνελήφθηκε στις 5.1.2023, και αφού του εξηγήθηκαν οι λόγοι της σύλληψης του και του επισημάνθηκε η προσοχή του στο Νόμο, απάντησε «*Μακάρι να με πάρει ο Θεός*». Ακολούθησε έρευνα στο

διαμέρισμα των Κατηγορουμένων 1 και 2, δυνάμει δικαστικού εντάλματος έρευνας, όπου παραλείφθηκε αριθμός τεκμηρίων. Την ίδια μέρα, συνελήφθηκε και η Κατηγορούμενη 1, και αφού της εξηγήθηκαν οι λόγοι της σύλληψης της και της επιστήθηκε η προσοχή της στο Νόμο, απάντησε «*Τίποτε*». Την ίδια μέρα, λήφθηκε ανακριτική κατάθεση από την Κατηγορούμενη 1. Την ίδια μέρα συνελήφθη και ο Κατηγορούμενος 3, και αφού του επεξηγηθήκαν οι λόγοι της σύλληψης του και του επιστήθηκε η προσοχή του στο Νόμο, απάντησε «*Δεν έκανα τίποτε*». Ακολούθως, διενεργήθηκε έρευνα στο όχημα και στην οικία του Κατηγορούμενου 3, δυνάμει δικαστικού εντάλματος έρευνας, χωρίς να εντοπιστεί οτιδήποτε το επιλήψιμο. Ο Κατηγορούμενος 3, ανακρινόμενος προφορικά, την ίδια μέρα, ανέφερε ότι «*Ο άντρας της του έδερε, εμείς επήγαμε να βοηθήσουμε, εν θα έδερνα ποτέ γέρο άνθρωπο.*».

Στις 6.1.2023, συνελήφθηκε ο Κατηγορούμενος 4, και αφού του επιστήθηκε η προσοχή του στο Νόμο, απάντησε «*Εγώ θα πω τι έγινε ακριβώς.*». Την ίδια μέρα συνελήφθη και ο Κατηγορούμενος 5, και αφού του εξηγήθηκαν οι λόγοι της σύλληψης του και του επιστήθηκε η προσοχή του στο Νόμο, απάντησε «*Όχι*». Ο Κατηγορούμενος 5, ανακρινόμενος προφορικά, την ίδια μέρα, δεν ανέφερε οτιδήποτε.

Στις 7.1.2023, λήφθηκε ανακριτική κατάθεση από τον Κατηγορούμενο 4, ο οποίος επικαλέστηκε το δικαίωμα της σιωπής και δεν απάντησε στις ουσιαστικές ερωτήσεις που του υποβλήθηκαν. Κατά τη διενέργεια έρευνας στην οικία του Κατηγορούμενου 4, που έλαβε χώρα την ίδια μέρα, δυνάμει δικαστικού εντάλματος έρευνας, δεν εντοπιστεί οτιδήποτε το επιλήψιμο. Την ίδια μέρα, λήφθηκε ανακριτική κατάθεση και από τον Κατηγορούμενο 5, ο οποίος επικαλέστηκε το δικαίωμα της σιωπής και δεν απάντησε στις ερωτήσεις που του υποβλήθηκαν.

Στις 9.1.2022, λήφθηκε ανακριτική κατάθεση από τον Κατηγορούμενο 2, ο οποίος επικαλέστηκε το δικαίωμα της σιωπής και δεν απάντησε στις ουσιαστικές ερωτήσεις που του υποβλήθηκαν.

Στις 15.1.2023, λήφθηκε συμπληρωματική ανακριτική κατάθεση από την Κατηγορούμενη 1, μετά από δική της επιθυμία.

Συμπληρωματικά, η συνήγορος της Κατηγορούσας Αρχής πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι η Κατηγορούμενη 1 βαρύνεται με μια προηγούμενη καταδίκη. Συγκεκριμένα, στην ποινική υπόθεση με αρ. 224/2011, στα πλαίσια της οποίας αντιμετώπιζε το αδίκημα της ληστείας και συνωμοσίας προς διάπραξη κακουργήματος, τα οποία διαπράχθηκαν στις 29.12.2011, στην οποία καταδικάστηκε στις 27.4.2012 με μέγιστη ποινή τα 3 χρόνια φυλάκισης με αναστολή. Ο Κατηγορούμενος 2 βαρύνεται με δύο προηγούμενες καταδίκες. Συγκεκριμένα, στην ποινική υπόθεση με αρ. 224/2011, στα πλαίσια της οποίας αντιμετώπιζε τα ίδια αδικήματα με την Κατηγορούμενη 1, στην οποία επίσης καταδικάστηκε στις 27.4.2012 με μέγιστη ποινή τα 3 χρόνια φυλάκισης με αναστολή και στην υπόθεση με αρ. 6741/2023, στα πλαίσια της οποίας αντιμετώπιζε το αδίκημα της κλοπής του κομπρεσόρου της Μ.Κ.9. Το αδίκημα διαπράχθηκε στις 30.12.2022 και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 3 μηνών, η οποία άρχισε από τις 14.12.2023. Οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 είναι λευκού ποινικού μητρώου.

Β. Αγορεύσεις προς Μετρίασμό

Για μετρίασμό της ποινής, οι ευπαιδευτοι συνήγοροι των Κατηγορουμένων 1, 3, 4 και 5 υιοθέτησαν και κατέθεσαν στο Δικαστήριο, εμπειριστατωμένες γραπτές αγορεύσεις, με παραπομπή σε σχετική νομολογία, τις οποίες έχουμε μελετήσει και λαμβάνουμε υπόψη στο σύνολο τους, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να τις παραθέσουμε στην πλήρη τους έκταση. Προβαίνουμε δε, σε μια, κατά το δυνατό, συνοπτική καταγραφή των κύριων σημείων αυτών. Ο δε ευπαιδευτος συνήγορος του Κατηγορούμενου 2, αγόρευσε προφορικά.

Η συνήγορος της **Κατηγορούμενης 1**, στην агόρευση της αναφέρεται στις προσωπικές περιστάσεις της τελευταίας, υιοθετώντας παράλληλα και τις δύο σχετικές εκθέσεις που ετοιμάστηκαν από τις Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας. Ως προκύπτει από την агόρευση της συνηγόρου, αλλά και από τις δύο σχετικές εκθέσεις, η Κατηγορούμενη 1 είναι ηλικίας 33 ετών. Φοίτησε μέχρι την Α' Γυμνασίου. Από μικρή εργαζόταν ως πωλήτρια σε διάφορες εργασίες. Έκανε συστηματική χρήση κάνναβης από την ηλικία των 14 ετών, ενώ όταν ενηλικιώθηκε, περιστασιακά έκανε χρήση κοκαΐνης και μεθαμφεταμίνης. Στο παρόν στάδιο, είναι

άνεργη και λαμβάνει Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα. Με τον Κατηγορούμενο 2 διατηρούσε σχέση από την ηλικία των 15 ετών, με τον οποίο απέκτησαν τέσσερα παιδιά ηλικίας, σήμερα, 11, 9, 5 και 3 ετών. Προέρχεται από διαζευγμένη οικογένεια και έχει δύο αδέρφια. Ο πατέρας της είναι χρόνιος χρήστης ενέσιμων ναρκωτικών και αντιμετωπίζει προβλήματα εθισμού στο αλκοόλ. Η χρόνια χρήση ουσιών, δεν επέτρεπε στον πατέρα της να έχει υγιή σχέση με την οικογένεια του, ενώ η παρουσία της μητέρας της στο σπίτι δεν ήταν σταθερή. Οι γονείς της χώρισαν πριν από περίπου 15 χρόνια, μετά από πολυετείς συγκρούσεις και βίαια περιστατικά. Ο πατέρας της, μαζί με τα δύο ανήλικα τότε αδέρφια της, έφυγαν από την οικογενειακή κατοικία. Όταν η Κατηγορούμενη 1 ήταν έγκυος το πρώτο της παιδί, ο πατέρας της, εκδίωξε τόσο αυτή όσο και τη μητέρα της από την οικογενειακή κατοικία, αδιαφορώντας για το ότι η Κατηγορούμενη 1 ήταν έγκυος και δεν είχε χώρο διαμονής. Η μητέρα της, η οποία κατάγεται από την Λατινική Αμερική, εγκατέλειψε την Κύπρο και έκτοτε διαμένει μόνιμα στην Ισπανία. Με τη μητέρα της διατηρούσε αραιή τηλεφωνική επικοινωνία μέχρι και το επίδικο περιστατικό, οπότε η μητέρα της αρνείται πλέον την επαφή μαζί της. Με τα δύο αδέρφια της, δεν διατηρεί ουσιαστικές σχέσεις. Πριν από το επίδικο περιστατικό, η Κατηγορούμενη 1 διέμενε με τον Κατηγορούμενο 2 και τα τέσσερα ανήλικα παιδιά τους, στα Λατσία. Την μέρα του επίδικου περιστατικού, τα παιδιά τέθηκαν υπό την επίβλεψη του Γραφείου Ευημερίας και τα δύο μεγαλύτερα μεταφέρθηκαν στην Παιδική Στέγη, ενώ τα δύο μικρότερα σε ανάδοχη οικογένεια. Ακολουθώντας και αφού η Κατηγορούμενη 1 αφέθηκε ελεύθερη με απόφαση Δικαστηρίου, τα παιδιά επέστρεψαν σε αυτήν. Η Κατηγορούμενη 1, έκτοτε διέμενε με τα ανήλικα παιδιά της, σε ενοικιαζόμενη κατοικία σε χωριό της επαρχίας Λευκωσίας. Ωστόσο, στις 22.3.2024, το μεγαλύτερο παιδί, μετά από αναφορές του για τρία περιστατικά άσκησης βίας σε βάρος του, με διάταγμα Δικαστηρίου απομακρύνθηκε από την οικογενειακή κατοικία και η φροντίδα του ανατέθηκε στην Διευθύντρια Υπηρεσιών Κοινωνικής Ευημερίας μέχρι τον Απρίλιο του 2024, οπότε και οι Κατηγορούμενοι 1 και 2 έδωσαν γραπτή συγκατάθεση όπως οι Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας συνεχίσουν να έχουν τη φροντίδα του μεγαλύτερου παιδιού τους, μέχρι την ολοκλήρωση της δικαστικής διαδικασίας. Από την ημέρα που η Κατηγορούμενη 1 τέθηκε εκ νέου υπό κράτηση, τα τρία μεγαλύτερα παιδιά της βρίσκονται στην Παιδική Στέγη και το μικρότερο παιδί της σε ανάδοχη οικογένεια. Με τον Κατηγορούμενο 2 αφότου τέθηκε υπό κράτηση την πρώτη φορά, ήτοι στις 4.1.2023 χώρισαν.

Σύμφωνα δε με σχετική Βεβαίωση του Κ.ΕΝ.Θ.Ε.Α., η Κατηγορούμενη 1 και τα παιδιά της, από στις 25.1.2023 έλαβαν στήριξη από προγράμματα του Κ.ΕΝ.Θ.Ε.Α. σε επίπεδο εξατομικευμένης ψυχολογικής στήριξης και οικονομικής ενίσχυσης. Κατά την αξιολόγηση της ψυχικής κατάστασης της Κατηγορούμενης 1, στα πλαίσια συνεργασίας της με το Κ.ΕΝ.Θ.Ε.Α., προέκυψε εύρημα διαταραχής κοινωνικού άγχους και πιθανή ύπαρξη μαθησιακών δυσκολιών. Επίσης, παρατηρήθηκε ότι διατηρούσε τρυφερή σχέση με όλα τα παιδιά της, ενώ κατέβαλε σημαντική προσπάθεια να καλύπτει τις φυσικές και συναισθηματικές τους ανάγκες παρόλο ότι υπήρξαν δυσκολίες σε ότι αφορά τη σχέση της με το μεγαλύτερο παιδί της και την οριοθέτηση του δεύτερου παιδιού. Η απουσία της από τη ζωή των παιδιών της αποτελεί, για την ίδια, πηγή άγχους και ανασφάλειας, δεδομένου ότι δεν υπάρχει άλλο υποστηρικτικό δίκτυο για τα παιδιά της.

Μέσω δε ανοικτού προγράμματος του Κ.ΕΝ.Θ.Α., κατάφερε για μεγάλο χρονικό διάστημα να παραμείνει μακριά από ναρκωτικές ουσίες.

Πέραν των προσωπικών περιστάσεων της Κατηγορούμενης 1, γίνεται αναφορά και σε γεγονότα της υπόθεσης, τα οποία είναι η θέση της ότι προκύπτουν από τα ευρήματα του Δικαστηρίου και εισηγείται ότι θα πρέπει να ληφθούν υπόψη ως ελαφρυντικά. Συγκεκριμένα, προβάλλει ότι προκύπτει η μη ύπαρξη προσχεδιασμού από την Κατηγορούμενη 1 για τη διάπραξη του αδικήματος, ότι το θύμα εισήλθε εντός του διαμερίσματος της όταν η ίδια ήταν μαζί με τα 4 ανήλικα παιδιά της, χωρίς την άδεια των Κατηγορουμένων 1 και 2, προβάλλοντας τη ψευδή θέση ότι είναι από το Τμήμα Απροστάτευτων Παιδιών. Οι συνθήκες αυτές, υποστηρίζει ότι θα πρέπει να προσμετρήσουν προς όφελος της. Επίσης, προκάλεσαν φόβο στην Κατηγορούμενη 1, οδηγώντας την στη διαμόρφωση του κοινού σκοπού ως τα ευρήματα του Δικαστηρίου. Συναφώς, εισηγείται ότι η συμπεριφορά του θύματος, πληροί τα κριτήρια της πρόκλησης, και ως εκ τούτου η πρόσκληση θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ως ελαφρυντικός παράγοντας.

Απ' εκεί και πέρα γίνεται αναφορά στα κτυπήματα που επέφερε η Κατηγορούμενη 1 στο θύμα, τα οποία υποστηρίζει ότι δεν μπορούν να χαρακτηριστούν από βαρβαρότητα σε συσχετισμό με τα κτυπήματα που το θύμα

δέχθηκε από τους υπόλοιπους Κατηγορούμενους. Αναφορά γίνεται και στο γεγονός ότι η Κατηγορούμενη 1 επέφερε κτυπήματα στο θύμα στην περιοχή της κεφαλής, ενώ η αιτία θανάτου ήταν από κτυπήματα που το θύμα δέχθηκε στην περιοχή της κοιλιάς. Ζητείται επίσης από το Δικαστήριο να λάβει υπόψη ως ελαφρυντικό, τις τηλεφωνικές κλήσεις της Κατηγορούμενης 1 προς την Αστυνομία. Υποδεικνύεται, περαιτέρω ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι δεν πρόκειται για περίπτωση όπου η πρόκληση του θανάτου είναι ηθελημένη.

Τέλος, γίνεται αναφορά στις επιπτώσεις της φυλάκισης της Κατηγορούμενης 1 στα ανήλικα παιδιά της, τα οποία αναγκάστηκαν να αποχωριστούν τη μητέρα τους, ήδη δύο φορές, και τα τρία μεγαλύτερα παιδιά να αποχωριστούν το μικρότερο παιδί και αντίστροφα, αφού αυτό διαμένει μόνο του, χωρίς τα αδέρφια του, σε ανάδοχη οικογένεια.

Ο συνήγορος του **Κατηγορουμένου 2** κάλεσε το Δικαστήριο να λάβει υπόψη τις συνέπειες της πολυετούς ποινής φυλάκισης στα ανήλικα τέκνα του Κατηγορούμενου 2 και υιοθέτησε το περιεχόμενο της έκθεσης που ετοιμάστηκε από τις Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας. Ως προκύπτει από την έκθεση, ο Κατηγορούμενος 2 είναι ηλικίας 37 ετών. Φοίτησε μέχρι το Γυμνάσιο και στη συνέχεια εργαζόταν με τον πατέρα του ως μηχανικός αυτοκινήτων. Ο πατέρας του απεβίωσε το 2013. Η μητέρα του είναι ηλικίας 65 ετών και έχει μία αδελφή. Ακολούθως εργάστηκε σε ιδιωτική εταιρεία, όπου εργαζόταν μέχρι και πριν τη σύλληψη του. Παντρεύτηκε με την Κατηγορούμενη 1 το 2008 και από το γάμο τους απέκτησαν τέσσερα παιδιά. Χώρισε με την Κατηγορούμενη 1 όταν ο ίδιος βρισκόταν στις φυλακές και η Κατηγορούμενη 1 δημιούργησε άλλη σχέση. Πριν από τη σύλληψη του έκανε χρήση χόρτου.

Ο συνήγορος του **Κατηγορουμένου 3**, στην агόρευση του, αφού αναφέρει ότι ο Κατηγορούμενος 3 αναγνωρίζει τη σοβαρότητα του αδικήματος, απολογείται και υπόσχεται στο μέλλον να μην απασχολήσει ξανά τα Δικαστήρια και τις διωκτικές αρχές, κάνει αναφορά σε αριθμό άλλων μετριοστικών παραγόντων, ξεκινώντας από την παραδοχή του, η οποία έλαβε χώρα πολύ πριν την έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας. Η στάση αυτή του Κατηγορούμενου 3, αποδεικνύει, κατά τον συνήγορο του, τη μεταμέλεια του, ενώ καταδεικνύει ότι πρόκειται για άτομο που αναλαμβάνει

τις συνέπειες των πράξεων του. Αναφέρεται, επίσης στο καθαρό ποινικό μητρώο του Κατηγορούμενου 3.

Ως προς τις συνθήκες διάπραξης του αδικήματος, καλεί το Δικαστήριο να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η αρχική παρέμβαση και/ή εμπλοκή των Κατηγορουμένων 3 έως 5 αποσκοπούσε στην παροχή βοήθειας προς επίλυση του συμβάντος. Επίσης, ότι ένεκα της έντασης που είχε δημιουργηθεί, λόγω των φωνών των Κατηγορουμένων 1 και 2 και των τέκνων τους, αλλά και ένεκα των όσων οι Κατηγορούμενοι 1 και 2 είχαν αναφέρει στους Κατηγορούμενους 3 έως 5, η κατάσταση εκτροχιάστηκε με αποτέλεσμα η συμπεριφορά των Κατηγορουμένων 3 έως 5 να μεταβληθεί. Μετριοδικά, καλεί το Δικαστήριο να λάβει υπόψη και ότι η συμμετοχή του Κατηγορούμενου 3 στη διάπραξη του αδικήματος, δεν αποσκοπούσε στην απόκτηση χρηματικού οφέλους, ούτε και υπήρχαν εκδικητικά κίνητρα προς το θύμα και/ή ιστορικό προηγούμενης διαφοράς. Επίσης, δεν υπήρχε κανένας προσχεδιασμός μεταξύ των Κατηγορουμένων, ούτε και προσυνεννόηση για τη διάπραξη του αδικήματος της ανθρωποκτονίας, καθώς και ότι δεν χρησιμοποιήθηκε οποιοδήποτε όπλο και/ή επιθετικό όργανο, κατά την τέλεση του αδικήματος. Υποδεικνύεται, επίσης, ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η παρούσα υπόθεση εμπίπτει στις περιπτώσεις των μη ηθελημένων ανθρωποκτονιών, καθώς ο Κατηγορούμενος 3 με τις πράξεις του ουδεμία πρόθεση θανάτωσης του θύματος είχε, επισημαίνοντας παράλληλα ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ο Κατηγορούμενος 3 δεν είναι βίαιο άτομο, ούτε έχει ιστορικό βίαιης συμπεριφοράς.

Απ' εκεί και πέρα γίνεται αναφορά στις προσωπικές περιστάσεις του. Ως προκύπτει από την αγόρευση του συνηγόρου Υπεράσπισης, αλλά και από την έκθεση των Υπηρεσιών Κοινωνικής Ευημερίας, το περιεχόμενο της οποίας υιοθετήθηκε για σκοπούς ποινής, ο Κατηγορούμενος 3 είναι ηλικίας 28 ετών. Έχει ένα αδελφό μεγαλύτερο. Οι γονείς του χώρισαν όταν ο Κατηγορούμενος 3 ήταν 5 ετών. Τόσο ο Κατηγορούμενος 3, όσο και ο αδελφός του μεγάλωσαν με τον πατέρα τους, ο οποίος ήταν τετραπληγικός, ενώ το 2016 απεβίωσε. Η μητέρα του, από το 2001, συνέχισε τη ζωή της, τέλεσε δεύτερο γάμο και απέκτησε ένα παιδί, με αποτέλεσμα οι σχέσεις της με τον Κατηγορούμενο 3 να είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Από την ηλικία των 19 ετών, ο Κατηγορούμενος 3 μεγαλώνει ουσιαστικά εντελώς μόνος, χωρίς γονικές φιγούρες στο πλευρό του. Παρόλα αυτά, ολοκλήρωσε την

τεχνική σχολή και στη συνέχεια τη στρατιωτική του θητεία. Πριν από τη σύλληψη του, εργαζόταν ως ελαιοχρωματιστής και οικοδόμος.

Γίνεται, επίσης, αναφορά στη διαγωγή του Κατηγορούμενου 3 στις Κεντρικές Φυλακές. Σημειώνεται ότι κατά τη διάρκεια των δύομιση ετών, περίπου, που βρίσκεται εκεί, αναλογίστηκε την πράξη του και αντιλήφθηκε τις συνέπειες αυτής, γνωρίζοντας ότι θα ζήσει το υπόλοιπο της ζωής του με τις τύψεις να τον ακολουθούν. Αναφέρεται επίσης στην καλή διαγωγή που επιδεικνύει, την ευγένεια και άψογη συνεργασία του με το προσωπικό των φυλακών αλλά και με τους συγκρατούμενους του. Επίσης, αναφέρεται στη συμμετοχή του Κατηγορούμενου 3 σε συνεδρίες με τον ψυχολόγο των φυλακών, προς αντιμετώπιση μεταξύ άλλων, προβλήματος έλλειψης ύπνου, συνεπεία των τύψεων που τον βαραίνουν.

Τέλος, καλείται το Δικαστήριο, κατά τον καθορισμό του ύψους της ποινής, να κατευθύνει τη σκέψη του στο ύψος της ποινής φυλάκισης που θα επέβαλλε στον Κατηγορούμενο 3 στην περίπτωση καταδίκης κατόπιν μακράς ακρόασης και χωρίς την ύπαρξη του στοιχείου της μεταμέλειας, με την παράκληση όπως το Δικαστήριο επιδείξει τη μέγιστη δυνατή, υπό τις περιστάσεις, επιείκεια.

Ο συνήγορος του **Κατηγορουμένου 4**, στην агόρευση του, καλεί το Δικαστήριο να λάβει υπόψη τις προσωπικές περιστάσεις του Κατηγορούμενου 4, προβάλλοντας ότι δεν είναι πρόσωπο με ροπή και τάση προς το έγκλημα. Αντίθετα είναι πρόσωπο λευκού ποινικού μητρώου το οποίο σέβεται τους νόμους και κανόνες της πολιτείας. Ως προς τις προσωπικές συνθήκες του, όπως προκύπτουν μέσα από την агόρευση του συνηγόρου του και την έκθεση των Υπηρεσιών Κοινωνικής Ευημερίας, το περιεχόμενο της οποίας υιοθετήθηκε, ο Κατηγορούμενος 4, είναι ηλικίας 30 ετών. Έχει τρία αδέρφια. Οι γονείς του χώρισαν όταν ο ίδιος ήταν 17 ετών. Αποφοίτησε από το Αθλητικό Λύκειο και ολοκλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία. Ακολουθώντας, εργαζόταν ως ελαιοχρωματιστής με τον πατέρα του. Πριν από τη σύλληψη του, συμβίωνε για 8 χρόνια με μια κοπέλα με την οποία χώρισε, ενάμιση χρόνο μετά τη σύλληψη του.

Αναφέρεται επίσης, στη βάση των ευρημάτων του Δικαστηρίου, σε γεγονότα τα οποία φαίνονται και μπορούν να ληφθούν υπόψη ως μετριαστικά για τον Κατηγορούμενο 4. Συγκεκριμένα, ότι δεν υπήρχε κανένας απολύτως

επαγγελματισμός, προσχεδιασμός και οργάνωση. Δεν υπήρξε χρήση επιθετικού οργάνου, ή όπλου, αλλά ούτε είχαν μαζί τους κατά τη διάπραξη, ούτε και μετέφεραν τέτοιο όργανο, ή αντικείμενο. Αναφέρει επίσης, ότι από τα γεγονότα, φαίνεται ότι πρόκειται για αθέλητη ανθρωποκτονία και ότι το θύμα ήταν ζωντανό όταν εντοπίστηκε από την Αστυνομία, στο ισόγειο της πολυκατοικίας.

Περαιτέρω, επισημαίνεται ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χρόνος που παρήλθε από τη μέρα διάπραξης του αδικήματος και η συμπεριφορά του Κατηγορούμενου 4 στις Κεντρικές Φυλακές. Συναφώς, αναφέρει ότι ο Κατηγορούμενος 4 δεν έχει υποπέσει σε οποιοδήποτε πειθαρχικό, ή ποινικό παράπτωμα, ή αδίκημα, ευρισκόμενος περίπου δυόμιση χρόνια στις Κεντρικές Φυλακές. Συνεργάζεται πλήρως και προσπαθεί να ενταχθεί στο καθημερινό πρόγραμμα. Δεν έχει οποιαδήποτε οικονομική βοήθεια, ούτε οικονομικούς πόρους και βασίζεται μόνο στα όσα του παρέχει η Κεντρική Φυλακή για τη συντήρηση του. Περαιτέρω, γίνεται αναφορά στη μη δυνατότητα αποκατάστασης του ποινικού του μητρώου, με αποτέλεσμα τον αποκλεισμό του σε όλους τους τομείς και φάσμα της ζωής του.

Ζητείται, επίσης από το Δικαστήριο όπως η ποινή που θα επιβληθεί να μην είναι εξοντωτική γιατί αυτό δεν θα αφήνει οποιαδήποτε περιθώρια στον Κατηγορούμενο 4, ο οποίος σήμερα είναι 30 ετών, να αναμένει, μετά την απόλυση του, να ζήσει μία φυσιολογική ζωή. Τέλος, στη βάση όλων των ανωτέρω, προβάλλει, ότι ο Κατηγορούμενος 4 μπορεί να ζητήσει τη μέγιστη επιείκεια του Δικαστηρίου.

Ο συνήγορος του **Κατηγορούμενου 5**, στην агόρευση του καλεί το Δικαστήριο να λάβει υπόψη το λευκό ποινικό μητρώο του, τη διαγωγή του στις Κεντρικές Φυλακές, επισημαίνοντας, σχετικά, ότι αποτελεί υπόδειγμα κρατουμένου, συμμετέχει σε ενδοϊδρυματικές δραστηριότητες, δεν έχει υποπέσει σε κανένα παράπτωμα και διατηρεί άψογη συνεργασία με το προσωπικό των φυλακών και με τους συγκρατούμενους του.

Περαιτέρω, κάνει αναφορά στις προσωπικές περιστάσεις του Κατηγορούμενου 5, υιοθετώντας σχετικά με αυτές και την έκθεση των Υπηρεσιών Κοινωνικής Ευημερίας, που ετοιμάστηκε για σκοπούς ποινής. Απ' αυτή, αλλά και από τα όσα

διασαφηνίζονται στην αγόρευση του συνηγόρου, προκύπτει ότι ο Κατηγορούμενος 5 είναι ηλικίας 31 ετών. Προέρχεται από τετραμελή οικογένεια. Μετά την αποφοίτηση του από το Λύκειο και την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας, εργάστηκε σε ιδιωτική εταιρεία προμήθειας καλωδίων, ενώ πριν από τη σύλληψη του, εργοδοτείτο ως βοθοροκαθαριστής. Το 2016, παρασύρθηκε και κτυπήθηκε βίαια από διερχόμενο αυτοκίνητο ενώ κινείτο πεζός, με αποτέλεσμα να διαγνωστεί με σοβαρής μορφής κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, αιμορραγία εγκεφάλου, κατάγματα στα πόδια, εγκαύματα δέρματος στον κορμό, στο δεξί χέρι και αριστερό κάτω άκρο, ευθραυστότητα της αυχενικής μοίρας της σπονδυλικής στήλης καθώς και διπλωπία στην άκρα και κάτω δεξιά βλεμματική θέση. Αντιμετωπίζει μέχρι και σήμερα κινητικά προβλήματα, ειδικότερα με αστάθεια κατά τη βάδιση. Το 2021, κατά τη διάρκεια της εργασίας του, υπέστη σοβαρά κατάγματα σπονδυλικής στήλης και θωρακικής μοίρας, μετά από πτώση του από πολύ μεγάλο ύψος, με αποτέλεσμα να νοσηλευτεί και να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση κυφοπλαστική. Η χειρουργική επέμβαση, νοσηλεία και μετέπειτα αποκατάσταση του, κόστισε πέραν των €20.000. Ως αποτέλεσμα του πιο πάνω τραυματισμού του, αναγκάστηκε να αλλάξει εργασία, καθώς δεν μπορεί να κάνει έντονες, χειρωνακτικές εργασίες και να σηκώνει βάρη, ενώ ακόμη ταλαιπωρείται συνεπεία των εν λόγω περιστατικών και των πολλαπλών τραυματισμών που έχει υποστεί.

Απ' εκεί και πέρα, επισημαίνεται ότι ο Κατηγορούμενος 5 πόρρω απέχει από το προφίλ ενός αδίστακτου εγκληματία που αποτελεί κίνδυνο για την κοινωνία, διαβεβαιώνοντας το Δικαστήριο ότι βιώνει με τον χειρότερο τρόπο τον θάνατο του θύματος. Η παραμονή του στις Κεντρικές Φυλακές, ο θάνατος και η όλη διαδικασία τον έχει επηρεάσει τόσο ψυχολογικά, όσο και σωματικά. Περαιτέρω, γίνεται αναφορά στον στιγματισμό και την εξωδικαστηριακή τιμωρία που βιώνουν καθημερινά τόσο ο Κατηγορούμενος 5 όσο και η οικογένειά του, από την πρώτη μέρα της σύλληψής του, είτε μέσω της αποστροφής από συγγενικά, φιλικά πρόσωπα, είτε από τρίτα πρόσωπα, μέσω δημοσιεύσεων, αναρτήσεων και ακραίων τοποθετήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Σε σχέση με τις περιστάσεις διάπραξης του αδικήματος και στη βάση των ευρημάτων του Δικαστηρίου, προβάλλεται ότι θα πρέπει να ληφθούν υπόψη, η απουσία οποιουδήποτε προσχεδιασμού, κινήτρου, προσωπικού οφέλους, η χρήση

οποιοδήποτε επιθετικού οργάνου, ή όπλου που θα καθιστούσε ορατό, προβλεπτό και αναμενόμενο το ενδεχόμενο θανάτωσης του θύματος, η απουσία οποιασδήποτε απειλής είτε προς τον Μ.Κ.10, είτε προς το θύμα, είτε σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, και η απουσία εξύβρισης προς το θύμα, ή άλλης έκνομης ενέργειας, πλην των ενεργειών που αποδόθηκαν στο κείμενο της απόφασης του Δικαστηρίου. Επίσης, το Δικαστήριο κλήθηκε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η μετάβαση του Κατηγορούμενου 5 στο χώρο ήταν αποτέλεσμα μίας αγνής προσπάθειας παροχής βοήθειας στα άτομα τα οποία τη ζήτησαν και για καθαρά ανθρωπιστικούς λόγους.

Τέλος, καλείται, το Δικαστήριο να μην επιβάλει τέτοια ποινή, η οποία θα είναι συντριπτική για τον Κατηγορούμενο 5, αποτελώντας ταφόπλακα στα όνειρα του, αφήνοντας του το περιθώριο να ατενίσει το μέλλον του με αισιοδοξία.

Γ. Νομική Πτυχή

Από πλευράς μας, ξεκινούμε με την αυτονόητη πιστεύουμε επισήμανση, ότι το αδίκημα της ανθρωποκτονίας, είναι από τα πλέον σοβαρά αδικήματα του Ποινικού Κώδικα, εφόσον ως συνέπεια του εν λόγω αδικήματος, αφαιρείται το ύψιστο αγαθό, που είναι η ανθρώπινη ζωή, η αφαίρεση της οποίας έχει πάντα ολέθριες συνέπειες, μεταξύ των οποίων και την εξάλειψη του αισθήματος ασφάλειας (βλ. **Μαυρόλουκα v. Δημοκρατίας** (2015) 2Α Α.Α.Δ. 30, **Δημοκρατίας v. Χρίστου**, Ποιν. Εφ. 20/15 ημερ. 6.11.2017 και **Αλεξάνδρου v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Εφ. 152/17 ημερ. 20.6.2022). Η σοβαρότητα του εν λόγω αδικήματος φαίνεται και από την ανώτατη προβλεπόμενη ποινή που είναι η δια βίου φυλάκιση. Όπως δε είναι νομολογημένο, το ανώτατο όριο ποινής που προβλέπεται στον Νόμο αντανakλά αφενός τη σοβαρότητα που προσδίδεται από το Νομοθέτη σε ένα αδίκημα και αφετέρου, αποτελεί και την αφετηρία από την οποία ξεκινά το Δικαστήριο για σκοπούς επιμέτρησης της ποινής (βλ. **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας v. Evans** (2005) 2 Α.Α.Δ. 639).

Η ιερότητα της ζωής και η προστασία της αποτελούν την πρώτη, σε ιεράρχηση, μέριμνα κάθε πολιτισμένης κοινωνίας (βλ. **Σάββα v. Δημοκρατίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 231). Τα Δικαστήρια δεσμεύονται με ανάλογο καθήκον προστασίας της ανθρώπινης ζωής και περιφρούρησής της, απόρροια του οποίου είναι η πρόσδοση

αποτρεπτικού χαρακτήρα στην τιμωρία κάθε φονικής πράξης (βλ. **Ονησίλλου v. Δημοκρατίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 556 και **Bistriceanu v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Εφ. 76/2017, ημερ. 26.4.2018).

Δυστυχώς, η πλούσια νομολογία για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας, καταδεικνύει και την αντίστοιχη συχνότητα διάπραξης τέτοιας φύσης αδικημάτων, καθιστώντας την ανάγκη για επιβολή αυστηρών και αποτρεπτικών ποινών αυταπόδεικτη και επιβεβλημένη. Η ανάγκη αυτή ενισχύεται από την αυξητική τάση διάπραξης αυτού του αδικήματος, γεγονός για το οποίο αντλούμε δικαστική γνώση από τον αριθμό υποθέσεων που τίθενται ενώπιον μας, αλλά και από τον αριθμό υποθέσεων που βρίσκονται ενώπιον των Δικαστηρίων γενικότερα. Στην υπόθεση **Νικολάου v. Δημοκρατίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 51, η οποία αφορούσε το αδίκημα της ανθρωποκτονίας, αναφορικά με το στοιχείο της αποτροπής, τονίστηκε ότι το έγκλημα της ανθρωποκτονίας είναι από τα σοβαρότερα του Ποινικού Κώδικα και η επιβολή μακροχρόνιας φυλάκισης είναι ενδεδειγμένη για να αποτρέπει όχι μόνον τον κατηγορούμενο, αλλά και τους άλλους να διαπράττουν παρόμοια εγκλήματα και να διασφαλίζει την προστασία της κοινωνίας.

Όπως έχει επισημανθεί στην υπόθεση **Ντιμιτρένκο v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφ. 124/2021, ημερ. 18.4.2025, «Ως προκύπτει από τη νομολογία το έγκλημα της ανθρωποκτονίας καλύπτει ευρύ φάσμα εγκληματικής συμπεριφοράς με ανάλογες διακυμάνσεις στην τιμωρία των δραστών (βλ. **ΒΟ κ.ά. v. Δημοκρατίας (2007) 2 Α.Α.Δ. 293**). Η έρευνα μας καταδεικνύει ότι στις περιπτώσεις που η αφαίρεση ζωής ήταν αποτέλεσμα ηθελημένης πράξης ή στο μεταίχμιο φόνου εκ προμελέτης, επιβλήθηκαν αυστηρότερες πολυετείς ποινές φυλάκισης οι οποίες υπερέβαιναν τα 12 έτη (βλ. **Γ.Ε. v. Ιωάννου (1999) 2 Α.Α.Δ. 603**, **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας (2009) 2 Α.Α.Δ. 613**) σε αντίθεση με περιπτώσεις ακούσιων ανθρωποκτονιών. Ως επισημαίνεται στο σύγγραμμα του **Γεώργιου Πική, Sentencing in Cyprus, 2η έκδοση, σελ. 110**, η σοβαρότητα του αδικήματος της ανθρωποκτονίας είναι ανάλογη και της πρόθεσης του δράστη να επιφέρει τον θάνατο όσο πιο «απομακρυσμένη» είναι η πρόθεση αυτή, ανάλογα μειώνεται και η σοβαρότητα του αδικήματος, στις δε περιπτώσεις στις οποίες ο δράστης δεν είχε σκοπό να επιφέρει το θάνατο του θύματος, η ποινή φυλάκισης δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα δέκα έτη.».

Όπως προκύπτει μέσα από τη νομολογία, η σοβαρότητα του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας, δεν αποτιμάται μόνο μέσα από τις συνέπειες της απώλειας ζωής, αλλά συνυπολογίζονται η τυχόν βαναυσότητα που επιδεικνύεται από τον κατηγορούμενο, η αδιαφορία για τη ζωή του θύματος, καθώς και το μέσο που χρησιμοποιείται για τη διάπραξη του εγκλήματος. Ανάλογα δε με τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης, τα πιο πάνω, θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ως επιβαρυντικά για τον κατηγορούμενο στοιχεία (βλ. Ανδρέας Διονυσίου Περικλή v. Της Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 524, Ονησίλλου (ανωτέρω), Malik κ.ά. v. Δημοκρατίας (2006) 2 Α.Α.Δ.36, Okmelashvili v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφ. 146/2021, ημερ. 22.12.2021 και Walid Al Moustafa v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφ. 98/2021, ημερ. 3.2.2023). Αναμφίβολα όμως, συνυπολογίζονται και όλοι οι συνήθεις μετριαστικοί παράγοντες, όπως είναι η παραδοχή, το λευκό μητρώο, το νεαρό της ηλικίας, οι εν γένει προσωπικές περιστάσεις του δράστη και η προηγηθείσα ή όχι πρόκληση (βλ. T.M. v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφ. 89/2021, ημερ. 9.12.2022).

Υπάρχει πλειάδα αποφάσεων, που καταπιάνονται με την επιβολή ποινής για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας. Θα αναφερθούμε σε ορισμένες από αυτές, γνωρίζοντας ότι οι προηγούμενες αποφάσεις, αναφορικά με τις επιβληθείσες ποινές, είναι ενδεικτικές του μέτρου τιμωρίας συγκεκριμένων εγκλημάτων και των παραμέτρων του καθορισμού της ποινής, παρότι δεν έχουν τον δεσμευτικό χαρακτήρα που ενέχει ο καθορισμός αρχών δικαίου. Και τούτο, γιατί η ποινή που επιβάλλεται σε κάθε υπόθεση είναι αλληλένδετη με τις ιδιαιτερότητες των γεγονότων που τη συνθέτουν, καθώς και με τις ιδιαιτερότητες των συνθηκών του παραβάτη (βλ. Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας (2000) 2 Α.Α.Δ. 1 και Μιχαήλ v. Δημοκρατίας (2003) 2 Α.Α.Δ. 123). Η παραπομπή, όμως, σε δικαστικό προηγούμενο, ιδίως στις περιπτώσεις όπου επιβάλλεται ποινή στερητική της ελευθερίας και ακόμη περισσότερο, όπου η φυλάκιση είναι μακροχρόνια, θωρακίζει τη δικαστική κρίση με την απαραίτητη πειστικότητα και εξαλείφει την οποιαδήποτε υπόνοια για αυθαιρεσία, ή τυχόν αίσθημα αδικίας του καταδικασθέντα [βλ. Μαυρόλουκα (ανωτέρω)].

Στην υπόθεση Μάριος Λοΐζου Ηλιάδης v. Δημοκρατίας (1995) 2 Α.Α.Δ. 6, επικυρώθηκε η επιβληθείσα ποινή φυλάκισης 10 ετών που επιβλήθηκε για το

αδίκημα της ανθρωποκτονίας, μετά από παραδοχή και αφού λήφθηκε υπόψη η συνεργασία του με την αστυνομία, η συναισθηματική ένταση, η μεταμέλεια και οι περιστάσεις υπό τις οποίες έγινε το έγκλημα και το γεγονός ότι ο εφεσείων δεν είχε σχεδιασμό, ή προμελετημένη πρόθεση να προκαλέσει το θάνατο του θύματος. Στην υπόθεση αυτή, ο εφεσείων, μετά από συμπλοκή με το θύμα και άλλα πρόσωπα νεαρής ηλικίας, κτύπησε με σουγιά το θύμα στο στήθος, αφού προηγουμένως το καταδίωξε, με αποτέλεσμα τον θανάσιμο τραυματισμό του. Κατά το ίδιο επεισόδιο, ο εφεσείων τραυμάτισε με τον σουγιά και φίλο του θύματος. Κατά τη διάρκεια του όλου επεισοδίου, αντηλλάγησαν βρισιές και κτυπήματα μεταξύ του θύματος και του εφεσείοντα. Έναυσμα της συμπλοκής αποτέλεσε κατά λάθος άγγιγμα του ποδιού κάποιου άλλου νεαρού της παρέας του θύματος στη μοτοσικλέτα ή στα πόδια κοπέλας «λογιασμένης» με τον εφεσείοντα, τη στιγμή που την προσπερνούσε.

Στην υπόθεση **Νικολάου κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 482, επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 7 ετών υπό περιστάσεις όπου οι δύο εφεσείοντες είχαν διαμορφώσει παράνομο κοινό σκοπό, ο οποίος συνίστατο στην κοινή επιδίωξη τους, χωρίς να έχουν δικαίωμα, να συλλάβουν το θύμα που κυνηγούσε σε απαγορευμένη περιοχή κυνηγίου, ρίχνοντας και σφαιρίδια προς την πλευρά του με σκοπό τον εκφοβισμό, κάποια εκ των οποίων πέτυχαν το θύμα οδηγώντας στο θάνατό του, χωρίς ωστόσο να θεωρηθεί πως είχαν πρόθεση να επιφέρουν το αποτέλεσμα αυτό. Απορρίπτοντας μάλιστα την έφεση που καταχωρήθηκε από τους εφεσείοντες, το Ανώτατο Δικαστήριο, χαρακτήρισε την ποινή ως επιεική.

Στην υπόθεση **Giorgi ή Vladislav Lekishvili άλλως Λατο, ν. Δημοκρατίας**, (2000) 2 Α.Α.Δ 351, ο εφεσείων τραυμάτισε θανάσιμα με μαχαίρι το θύμα σε νυκτερινό κέντρο όπου διασκεδάζαν με διαφορετικές παρέες κατά τη διάρκεια συμπλοκής. Επικυρώθηκε η επιβληθείσα ποινή φυλάκισης 10 ετών, για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας, μετά από ακροαματική διαδικασία και αφού λήφθηκε υπόψη ότι ο εφεσείων ήταν υπό την επήρεια αλκοόλης, αλλά και το γεγονός ότι το θύμα κατάφερε στον εφεσείοντα δύο κτυπήματα.

Στην υπόθεση **Μωυσίδης ν. Δημοκρατίας** (2007) 2 Α.Α.Δ. 34, επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 14 ετών για ανθρωποκτονία. Ο εφεσείων, πατέρας τριών παιδιών και προστάτης οικογένειας, ενώ ευρίσκετο υπό την επήρεια αλκοόλ, κτύπησε με

πολύ βίαιο τρόπο το θύμα, με αποτέλεσμα να του προκαλέσει τον θάνατο. Δεν έγινε δεκτή η θέση ότι υπήρχε πρόκληση από το θύμα, αλλά λήφθηκε υπόψη ότι ο εφεσείων ήταν υπό την επήρεια αλκοόλης, ότι δεν υπήρξε προσχεδιασμός, ότι υπήρξε παραδοχή και ότι ο εφεσείων ήταν λευκού ποινικού μητρώου.

Στην υπόθεση **Λοϊζου ν. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 751, μειώθηκε η ποινή φυλάκισης των 8 ετών για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας σε 5 έτη, αφού κρίθηκε ότι σημαντικοί παράγοντες, όπως οι συνεχιζόμενες και διαδοχικές προκλήσεις του θύματος, η έλλειψη πρόθεσης του εφεσείωντα για επέλευση θανάτου σε συνδυασμό με το λευκό ποινικό μητρώο, τον καλό χαρακτήρα και τις άλλες προσωπικές συνθήκες του, αν και λήφθηκαν υπόψη δεν αντιπροσώπευαν ικανοποιητικά τη μείωση στην αυστηρότητα της ποινής, η οποία δικαιολογείτο υπό τις περιστάσεις. Ο εφεσείων κρίθηκε ένοχος κατόπιν παραδοχής.

Τονίζουμε ότι δεν διαφεύγει την προσοχή μας πως τα γεγονότα των προαναφερόμενων υποθέσεων δεν παρουσιάζουν τέτοιες ομοιότητες με τα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης που να αποτελούν ασφαλή καθοδήγηση. Η προηγηθείσα αναφορά γίνεται, έχοντας κατά νου ότι *«Η μεγαλύτερη ίσως χρησιμότητα του Δικαστικού προηγούμενου στον τομέα αυτό έγκειται στον εντοπισμό των περιστάσεων που θεωρήθηκαν ως ελαφρυντικές ή επιβαρυντικές (βλ. **Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας (2003) 2 Α.Α.Δ. 123**).»*, ως επισημάνθηκε στην **Ντιμιτρένκο** (ανωτέρω) αλλά και καθορισμού του γενικότερου πλαισίου της ποινής σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση [βλ. **Μαυρόλουκα** (ανωτέρω)].

Ερχόμενοι τώρα στην προκειμένη περίπτωση, σημειώνουμε ότι υπό τα περιστατικά της παρούσας, αυτό που έντονα προβάλλει είναι πως για ασήμαντο λόγο, ήτοι την είσοδο του θύματος στο διαμέρισμα των Κατηγορουμένων 1 και 2, και μίας αγνώστου περιεχομένου στιχομυθίας, η οποία αναμφίβολα δεν θα μπορούσε να αφορούσε οποιοδήποτε ζήτημα που είχε να κάνει μεταξύ των Κατηγορουμένων 1, 2 και του θύματος, αφού τους ήταν άγνωστος, είχε ως τραγική κατάληξη οι Κατηγορούμενοι 1, 2, 3, 4 και 5 να αφαιρέσουν τη ζωή του θύματος με απάνθρωπο τρόπο, ως κατωτέρω εξηγούμε. Οι Κατηγορούμενοι 1 και 2 ήταν τα πρόσωπα που αποφάσισαν την τιμωρία του θύματος, γιατί είχε εισέλθει στο διαμέρισμα τους και αυτός ήταν ο κοινός σκοπός που δημιούργησαν εξ αρχής με την κοινή επίθεση τους

προς το θύμα, αφού αυτό εισήλθε στο διαμέρισμα τους. Οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 αφού μετέβηκαν στο μέρος, ταυτίστηκαν με τον κοινό σκοπό των Κατηγορουμένων 1 και 2, ήτοι της τιμωρίας του θύματος, καθώς και της κοινής τους πρόθεσης να επιφέρουν στο θύμα σωματική βλάβη, με πλήρη αδιαφορία για τις ενδεχόμενες σοβαρές συνέπειες. Οι Κατηγορούμενοι 3 και 4 πρώτοι εντάχθηκαν στον κοινό σκοπό τιμωρίας του θύματος και ακολούθησε στη συνέχεια και ο Κατηγορούμενος 5.

Η σοβαρότητα και η ένταση της βίας που ασκήθηκε στα πλαίσια του κοινού σκοπού των Κατηγορουμένων 1, 2, 3, 4 και 5 είναι πρόδηλη, αφού πέραν του θανάτου του θύματος, οι σωματικές βλάβες που επέφεραν στο θύμα αναδεικνύουν το μέγεθος και την έκταση του συμβάντος.

Η απαξία της πράξης των Κατηγορουμένων 1, 2, 3, 4 και 5 δεν περιορίζεται μόνο στο αποτέλεσμα, το οποίο ήταν η αφαίρεση της ζωής του θύματος, αλλά σαφέστατα επεκτείνεται και στον τρόπο με τον οποίο έδρασαν. Αρχικά οι Κατηγορούμενοι 1 και 2 παρά το γεγονός ότι το θύμα βρισκόταν ακινητοποιημένο στο έδαφος, τόσο εντός του διαμερίσματος, όσο και στην είσοδο αυτού κτυπούσαν το θύμα στο πρόσωπο και στο κεφάλι. Αυτό όμως που επιτείνει τη σοβαρότητα στην παρούσα και συνιστά επιβαρυντικό στοιχείο, είναι η αναλγησία που επέδειξαν όλοι οι Κατηγορούμενοι. Τούτο γιατί οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 παρά την κατάσταση που επικρατούσε στο μέρος, με το θύμα να βρίσκεται στο έδαφος και από πάνω του να βρίσκεται ο Κατηγορούμενος 2 και παρά το ότι τόσο η Κατηγορούμενη 1, όσο και ο Κατηγορούμενος 2 συνέχισαν να κτυπούν το θύμα με τα χέρια τους αλλά και με κλωτσιές, με το θύμα, εμφανώς να είναι «έρμαιο» των Κατηγορουμένων 1 και 2, τόσο ο Κατηγορούμενος 4, αρχικά, όσο και ο Κατηγορούμενος 3 στη συνέχεια, επέφεραν στο θύμα δυνατά κτυπήματα. Ο μεν Κατηγορούμενος 4 κλωτσώντας το θύμα δυνατά, δύο φορές στο πάνω μέρος του σώματος του θύματος, στην περιοχή της κοιλιάς. Ο δε Κατηγορούμενος 3 επιφέροντας μια ισχυρή γροθιά στην κοιλιά του θύματος. Ο πόνος που αισθανόταν το θύμα από το σύνολο της όλης επίθεσης που δέχθηκε από τους Κατηγορούμενους 1, 2, 3 και 4, εβρισκόμενος στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας, επιβεβαιώνεται από τα επιφωνήματα πόνου που έβγαζε. Η απάνθρωπη αυτή μεταχείριση του θύματος, από τους Κατηγορούμενους 1, 2, 3 και 4 δεν σταμάτησε εκεί. Ο Κατηγορούμενος 3, μαζί με τον Κατηγορούμενο 5,

αφού το θύμα έπεσε, με δύναμη, στο πάτωμα στο πλατύσκαλο μεταξύ πρώτου και δεύτερου ορόφου, τράβηξαν το θύμα από τα πόδια και τον κατέβαζαν σκαλί με σκαλί, ενώ το κεφάλι του θύματος χτυπούσε πάνω σε κάθε σκαλί, μέχρι το ισόγειο της πολυκατοικίας, με πλήρη αδιαφορία στον πόνο που αισθανόταν το θύμα, και τους κινδύνους που ελλόχευαν από την πράξη τους αυτή. Παρά δε τα επιφωνήματα πόνου που έβγαζε το θύμα καθ' όν χρόνο συρόταν στις σκάλες, οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 με πλήρη αδιαφορία για το θύμα, συνέχισαν την ανελέητη επίθεση σε αυτό στην είσοδο της πολυκατοικίας όπου άφησαν το θύμα, στο έδαφος με κατεβασμένο το παντελόνι του, κάτω από τα γόνατα. Ο Κατηγορούμενος 4 κτύπησε το θύμα, με δύναμη, με τρεις γροθιές στο πρόσωπο και με τα δύο του χέρια. Ενώ ταυτόχρονα, οι Κατηγορούμενοι 3 και 5 κλωτσούσαν το θύμα στην περιοχή της κοιλιάς και στα πλευρά του. Πρόσθετα, ο Κατηγορούμενος 5, πάτησε με δύναμη το θύμα, στην περιοχή της κοιλιάς. Κάτω από αυτές τις περιστάσεις το θύμα βρήκε φρικτό και επώδυνο θάνατο, γεγονός το οποίο επιβεβαιώνεται τόσο από τα ιατροδικαστικά ευρήματα σε όλο το σώμα του θύματος εξωτερικά, ήτοι στο πρόσωπο και στο κεφάλι και εσωτερικά, ήτοι τα κατάγματα πλευρών, και στα αγγεία και όργανα στην κοιλιά του, ευρήματα τα οποία συνηγορούν στο ότι το θύμα δέχτηκε πολλαπλά χτυπήματα, όσο και από την αιτία θανάτου του θύματος, η οποία ήταν αιμορραγικό σοκ, συνεπεία αιμορραγίας από τραυματικές κακώσεις κοιλιακών αγγείων και οργάνων, ήτοι στο ήπαρ και στον δεξιό νεφρό. Ό,τι άλλο οφείλουμε βεβαίως να τονίσουμε, είναι πως οι Κατηγορούμενοι ουδέποτε βρέθηκαν σε κατάσταση αδυναμίας έναντι του θύματος. Αντίθετα, ευρισκόμενοι σε θέση ισχύος έναντι του, αφού είχαν απέναντι τους ένα ανυπεράσπιστο άντρα, κατά πολύ μεγαλύτερο τους, με θράσος και χωρίς αναστολές, του επέφεραν πολλαπλά και επαναλαμβανόμενα δυνατά και βίαια χτυπήματα. Αναδύεται, από τα περιστατικά της κρινόμενης περίπτωσης, έντονο το στοιχείο της αδιαφορίας εκ μέρους των Κατηγορούμενων, για τη ζωή του θύματος.

Η εισήγηση της ευπαίδευτης συνηγόρου της Κατηγορούμενης 1, ότι, θα πρέπει να προσμετρήσει υπέρ της ότι τα χτυπήματα που επέφερε αυτή στο θύμα ήταν στην περιοχή της κεφαλής, ενώ η αιτία θανάτου ήταν από χτυπήματα που το θύμα δέχθηκε στην περιοχή της κοιλιάς, δεν μας βρίσκει σύμφωνους. Και τούτο, γιατί, η Κατηγορούμενη 1 με τον Κατηγορούμενο 2 ήταν οι δημιουργοί του κοινού σκοπού της τιμωρίας του θύματος και πρώτοι ξεκίνησαν την υλοποίηση του, με τελικό

αποτελεσμα τον θάνατο του θύματος, ο οποίος ήταν συνέπεια αυτού και συνακόλουθα, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι σύμφωνα με τη μαρτυρία που έχει γίνει αποδεκτή, η Κατηγορούμενη 1 επέφερε κτυπήματα μόνο στο κεφάλι και στο πρόσωπο του θύματος, με τη συμπεριφορά της κατά τη μετάβαση των Κατηγορούμενων 3, 4 και 5 και κατά τον χρόνο που αυτοί επιτίθονταν στο θύμα, ήτοι φωνάζοντας προς το θύμα, εκτοπίζοντας ύβρεις κατά του προσώπου του θύματος και της Μ.Κ.9, κλωτσώντας και χτυπώντας το θύμα στο πρόσωπο, ενθάρρυνε και στην ουσία επικροτούσε τη συνέχιση της τιμωρίας του θύματος, αποδεχόμενη και τα οποιαδήποτε αποτελέσματα θα επέφερε η παράνομη πράξη τους. Θα λέγαμε δε ότι η παρουσία των Κατηγορούμενων 3, 4 και 5 επιδρούσα ως στοιχείο αλληλοενίσχυσης, βοήθησε στην προαγωγή και πραγμάτωση του παράνομου σκοπού των Κατηγορούμενων 1 και 2.

Αναφορικά δε με την εισήγηση της συνηγόρου Υπεράσπισης της Κατηγορούμενης 1, περί ύπαρξης πρόκλησης από το θύμα, σημειώνουμε ότι αν και δεν προσδιορίζεται σε τι συνίσταται, εντοπίζουμε στην αγόρευση αναφορές που αφορούν ενέργειες του θύματος, τις οποίες προβάλλει προς αιτιολόγηση της διαμόρφωσης του κοινού παράνομου σκοπού και συγκεκριμένα αναφέρεται ότι *«...το θύμα εισήλθε εντός του σπιτιού της όταν η ίδια ήταν μαζί με τα 4 ανήλικα παιδιά της σε συνδυασμό με το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από τα ευρήματα του Δικαστηρίου σας, το θύμα εισήλθε εντός του διαμερίσματος των κατηγορουμένων 1 και 2 χωρίς την άδεια τους και προβάλλοντας την ψευδή θέση ότι είναι από το Τμήμα Απροστάτευτων Παιδιών. Αναμφίβολα οι συνθήκες αυτές προκάλεσαν φόβο στην Κατηγορούμενη 1, οδηγώντας την στην διαμόρφωση του κοινού παράνομου σκοπού ως τα ευρήματα του Δικαστηρίου σας.»*

Στην υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Αεροπόρου** (1997) 2 Α.Α.Δ. 17, με αναφορά στην υπόθεση **Duffy** [1949] 1 All E.R. 932, αναφέρεται ότι *«Πρόκληση είναι η πράξη ή σειρά πράξεων τελουμένων από το «θύμα» προς τον κατηγορούμενο οι οποίες θα προκαλούσαν σε κάθε λογικό άνθρωπο, και στην πραγματικότητα προκαλούν στον κατηγορούμενο, ξαφνική και προσωρινή απώλεια του αυτοελέγχου του, καθιστώντας τον κατηγορούμενο σε τέτοιο βαθμό υποκείμενου στο πάθος ώστε στιγμιαία να μην είναι κύριος του μυαλού του.»*

Υπό τα περιστατικά της κρινόμενης περίπτωσης, η εισήγηση ότι οι ενέργειες του θύματος συνιστούσαν πρόκληση εν τη εννοία που προαναφέρθηκε, δεν μας βρίσκει σύμφωνους, αφού αδυνατούμε να δεχθούμε πως η είσοδος του θύματος στο διαμέρισμα των Κατηγορουμένων 1 και 2, υπό τις προαναφερόμενες περιστάσεις από μόνη της ή σε συνδυασμό με το γεγονός ότι βρίσκονταν και τα τέσσερα παιδιά τους και με τη φράση που καταγράφεται ότι ανέφερε το θύμα όταν κτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος τους, ήταν τέτοια που θα προκαλούσε σε κάθε λογικό άνθρωπο, ξαφνική και προσωρινή απώλεια του αυτοελέγχου του, καθιστώντας τον σε τέτοιο βαθμό υποκείμενον στο πάθος, ώστε στιγμιαία να μην είναι κύριος του μυαλού του. Ούτε βεβαίως αποδεχόμαστε πως είχαν αυτή την επίπτωση στην Κατηγορούμενη 1.

Είναι γεγονός, το οποίο δεν παραβλέπουμε βέβαια καθ' οιονδήποτε τρόπο, ότι εντός του διαμερίσματος των Κατηγορουμένων 1 και 2 εισήλθε ένας άγνωστος σε αυτούς άντρας, καθώς και ότι είχαν μια στιχομυθία η οποία προφανώς σχετιζόταν με την Μ.Κ.9, με την οποία δεν είχαν γενικά καλές σχέσεις και είχαν επίσης προηγηθεί τα γεγονότα που αφορούσαν τον κομπρεσόρο στις 30.12.2022, όσο και την επίδικη μέρα στην είσοδο της πολυκατοικίας μεταξύ της Κατηγορούμενης 1 και της Μ.Κ.9, που οδήγησαν στην εμπλοκή και της Αστυνομίας, γεγονός το οποίο λαμβάνουμε υπόψη. Είναι κατανοητό ότι υπό αυτές τις περιστάσεις διακατέχονταν από κάποια συναισθηματική φόρτιση οι Κατηγορούμενοι 1 και 2. Η νομολογία αναγνωρίζει ότι η συναισθηματική φόρτιση ή η ένταση, από την οποία διακατέχεται ο δράστης, κατά τον χρόνο διάπραξης του εγκλήματος, συνιστά παράγοντα μετριασμού της ποινής. Ο λόγος έγκειται στην εξασθένηση, λόγω της έντασης, του αυτοελέγχου του δράστη [βλ. **Γενικός Εισαγγελέας ν. Ιωάννου** (1999) 2 Α.Α.Δ. 603 και **Τ.Μ. ν. Δημοκρατίας** (ανωτέρω)]. Η συναισθηματική φόρτιση, προσδιορίζεται, όχι μόνο από τις πράξεις του θύματος, αλλά και από τη ψυχική κατάσταση του δράστη, η οποία μπορεί να είναι ανεξάρτητη από αυτές καθ' αυτές τις πράξεις του δράστη. Επισημαίνουμε πως είναι μόνο υπό αυτή την έννοια που το στοιχείο της συναισθηματικής φόρτισης το λαμβάνουμε υπόψη, παρά τη μη ύπαρξη σχετικής εισήγησης των συνηγόρων των Κατηγορουμένων 1 και 2, λόγω του ότι οι περιστάσεις υπό τις οποίες το θύμα εισήλθε στο διαμέρισμα τους και όποιο και αν ήταν το περιεχόμενο της στιχομυθίας μεταξύ τους, σίγουρα δεν μπορεί καθ' οιονδήποτε τρόπο να εξηγήσει, πολύ δε περισσότερο να δικαιολογήσει τις απεχθείς

πράξεις που ακολούθησαν από μέρους των Κατηγορουμένων 1 και 2, τόσο εντός του διαμερίσματος τους, όσο και στην είσοδο του, και ενώ το θύμα είχε ακινητοποιηθεί από τον Κατηγορούμενο 2, και δήλωσε ενόσω βρισκόταν εξουδετερωμένος στο πάτωμα της εισόδου του διαμερίσματος, την πρόθεση του να φύγει από το διαμέρισμα τους. Ούτε βεβαίως αποδεχόμαστε, στη βάση όσων πιο πάνω αναφέρουμε, την εισήγηση από πλευράς της Υπεράσπισης της Κατηγορούμενης 1 ότι *«..οι συνθήκες αυτές προκάλεσαν φόβο στην Κατηγορούμενη 1, οδηγώντας την στην διαμόρφωση του κοινού παράνομου σκοπού....»*.

Θέση της Υπεράσπισης των Κατηγορουμένων 3 και 5 την οποία αποδεχόμαστε, ήταν πως η αρχική παρουσία των Κατηγορουμένων 3 και 5 αποσκοπούσε στην παροχή βοήθειας. Τούτο μαρτυρείται από το γεγονός, ότι οι Κατηγορούμενοι 3 έως 5 μετέβηκαν στην πολυκατοικία μόνον όταν άκουσαν τον μικρό γιο των Κατηγορουμένων 1 και 2 να φωνάζει *«Δέρνουν την μάνα μου, δέρνουν την μάνα μου»* και όχι από την αρχή που άκουσαν τις φωνές που προέρχονταν από την πολυκατοικία. Κατά συνέπεια, μας επιτρέπεται να λάβουμε υπόψη μετριαστικά ότι όταν μετέβαιναν στην πολυκατοικία, δεν υπήρξε από μέρους τους οποιαδήποτε προσυνεννόηση ή προσχεδιασμός για τη μετέπειτα αξιόποινη συμπεριφορά τους. Όμως, το γεγονός αυτό, δεν δύναται να διαφοροποιήσει το ουσιώδες του πράγματος που είναι ότι από τη στιγμή που ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο μέχρι και το σύρσιμο του θύματος από τις σκάλες, η όλη συμπεριφορά και ενέργειες τους, κατά τα χρονικά σημεία που επεξηγούμε ανωτέρω για κάθε ένα εκ των Κατηγορουμένων 3, 4 και 5, δείχνουν ότι ταυτίστηκαν με τον κοινό σκοπό που μόρφωσαν οι Κατηγορούμενοι 1 και 2, της τιμωρίας του θύματος και την κοινή πρόθεση τους να επιφέρουν στο θύμα σωματική βλάβη.

Αποδεχόμαστε επίσης τη θέση του συνηγόρου Υπεράσπισης του Κατηγορούμενου 3 ότι η ένταση που επικρατούσε στο μέρος και τα όσα έλεγαν οι Κατηγορούμενοι 1 και 2 όταν οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας, επενήργησαν ώστε να ταυτιστούν στον κοινό σκοπό των Κατηγορουμένων 1 και 2, ήτοι της τιμωρίας του θύματος και της κοινής τους πρόθεσης να επιφέρουν στο θύμα σωματική βλάβη. Ό,τι όμως οφείλουμε βεβαίως να τονίσουμε, είναι πως η αποδοχή των πιο πάνω θέσεων της Υπεράσπισης των Κατηγορουμένων 3 και 5, και η επίδραση που είχε η όλη συμπεριφορά των

Κατηγορουμένων 1 και 2 στους Κατηγορούμενους 3, 4 και 5, σε καμιά περίπτωση δεν δικαιολογεί την εντελώς δυσανάλογη και έξω από κάθε λογική και μέτρο συμπεριφορά τους, οι οποίοι ως και τα ίδια τα γεγονότα μαρτυρούν επέφεραν στο θύμα δυνατά και βίαια κτυπήματα, εκ των οποίων και εν τέλει κατέληξε.

Αξιολογώντας την όλη συμπεριφορά των Κατηγορούμενων 1, 2, 3, 4 και 5, ως ανωτέρω αναλύεται, δεχόμαστε την εισήγηση της Υπεράσπισης των Κατηγορουμένων 1, 3, 4 και 5 ότι πρόκειται για αθέλητη ανθρωποκτονία, υπό την έννοια ότι δεν συνοδεύεται από πρόθεση πρόκλησης θανάτου, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα όμως πως οι Κατηγορούμενοι 1 έως 5 αναμφίβολα είχαν υπόψη την πιθανότητα πρόκλησης απρόβλεπτου βαθμού συνεπειών, ίσως μέχρι και θανάτου, με τα κτυπήματα που επέφεραν στο θύμα (βλ. **Πουτζιουρήs κ.ά v. Δημοκρατίας** (1990) 2 Α.Α.Δ. 309).

Η προηγηθείσα διαπίστωση της σοβαρότητας του αδικήματος της ανθρωποκτονίας και της παράλληλης ανάγκης για επιβολή αποτρεπτικών ποινών, αλλά και της σοβαρότητας των γενικότερων περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης, δεν εξουδετερώνει την ανάγκη για εξατομίκευση της ποινής. Όπως χαρακτηριστικά λέχθηκε στην **T.M. v. Δημοκρατίας** (ανωτέρω), αναμφίβολα το δικό μας νομικό σύστημα αναγνωρίζει ελαφρυντικά στοιχεία εκεί και όπου υπάρχουν, ακόμη και στα πιο ειδεχθή εγκλήματα αφού η εξατομίκευση έχει πάντα τη θέση της. Στα πλαίσια της εξατομίκευσης, λοιπόν, σημειώνουμε και συνεκτιμούμε τα ακόλουθα:

Αναφορικά με τις περιστάσεις διάπραξης του αδικήματος λαμβάνουμε υπόψη προς όφελος όλων των Κατηγορούμενων την απουσία προσχεδιασμού (βλ. **Μωυσίδης** (ανωτέρω), **Θεοχάρους v. Αστυνομίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 575, και **Yeates κ.ά. v. Αστυνομίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 320), αφού από τα γεγονότα δεν αναδύεται τέτοια παράμετρος. Ως έχουμε προαναφέρει το όλο περιστατικό ξεκίνησε με την είσοδο του θύματος στο διαμέρισμα των Κατηγορούμενων 1 και 2, ενώ οι Κατηγορούμενοι 3, 4 και 5 μετέβηκαν στο μέρος μετά από πάροδο κάποιων λεπτών και έχοντας αρχικό σκοπό να βοηθήσουν.

Περαιτέρω, λαμβάνουμε συναφώς υπόψη ότι δεν χρησιμοποιήθηκε κάποιο επιθετικό όπλο, ή αντικείμενο κατά τη διάπραξη του αδικήματος από τους Κατηγορούμενους. Τούτο βεβαίως χωρίς να σημαίνει ότι η χρήση των ποδιών και

γυμνών χεριών, ενείχε στην προκειμένη περίπτωση λιγότερη επικινδυνότητα ή βαναυσότητα.

Επιπρόσθετα, λαμβάνουμε υπόψη τις προσωπικές περιστάσεις έκαστου Κατηγορούμενου, ως αναφέρονται στις Εκθέσεις των Υπηρεσιών Κοινωνικής Ευημερίας και ως περαιτέρω αναλύθηκαν ενώπιον μας από τους συνηγόρους Υπεράσπισης τους, όπως τις καταγράφουμε ανωτέρω.

Επισημαίνουμε ωστόσο ότι για την Κατηγορούμενη 1, λαμβάνουμε ιδιαίτερα υπόψη ότι είναι 33 ετών, τα δύσκολα παιδικά χρόνια που βίωσε ένεκα της εξάρτησης του πατέρα της από ναρκωτικές ουσίες, της έλλειψης αγάπης και στοργής από τους γονείς της και την απόρριψη που αισθάνθηκε από τον πατέρα της. Επίσης, ότι είναι μητέρα τεσσάρων ανήλικων παιδιών, την επιτυχή προσπάθεια που κατέβαλε, μετά τη διάπραξη του αδικήματος για να απεξαρτηθεί από τα ναρκωτικά καθώς και ότι δεν έχει οποιοδήποτε υποστηρικτικό περιβάλλον.

Για τον Κατηγορούμενο 2, λαμβάνουμε ιδιαίτερα υπόψη ότι είναι 37 ετών, καθώς επίσης ότι είναι πατέρας τεσσάρων ανήλικων παιδιών.

Για τον Κατηγορούμενο 3, λαμβάνουμε ιδιαίτερα υπόψη ότι είναι 28 ετών, καθώς επίσης ότι από την ηλικία των 19 ετών μεγαλώνει χωρίς την παρουσία των γονέων του αφού ο πατέρας του απεβίωσε το 2016, ενώ οι σχέσεις με τη μητέρα του μετά τη δημιουργία δεύτερης οικογένειας από αυτήν, αφότου χώρισε με τον πατέρα του το 2001, είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Επίσης, λαμβάνουμε υπόψη τη ψυχική κατάσταση του συνεπεία του θανάτου του θύματος.

Για τον Κατηγορούμενο 4, λαμβάνουμε ιδιαίτερα υπόψη ότι είναι 30 ετών καθώς επίσης ότι πριν από τη σύλληψη του συμβίωνε για 8 χρόνια με μία κοπέλα, με την οποία χώρισε 1,5 χρόνο μετά.

Για τον Κατηγορούμενο 5, λαμβάνουμε ιδιαίτερα υπόψη ότι είναι 31 ετών, την κατάσταση της υγείας του, συνεπεία δύο ατυχημάτων που είχε, το πρώτο, το έτος 2016 και το δεύτερο, το έτος 2021, που είχαν ως συνεπεία τον σοβαρό τραυματισμό του. Αντιμετωπίζει μέχρι και σήμερα κινητικά προβλήματα, ειδικότερα αστάθεια κατά τη βάδιση και δεν μπορεί να κάνει έντονες χειρωνακτικές εργασίες και να

σηκώνει βάρη. Επίσης, λαμβάνουμε υπόψη τη ψυχική κατάσταση του συνεπεία της παραμονής του στις Κεντρικές φυλακές, τον θάνατο του θύματος και της όλης διαδικασίας. Η κατάσταση της υγείας ενός κατηγορούμενου, πρόκειται για παράγοντα που πρέπει και συνυπολογίζεται κατά την επιλογή της κατάλληλης ποινής και την επιμέτρηση της (βλ. **Celik κ.ά. v. Δημοκρατίας** (1993) 2 Α.Α.Δ. 391 και **Chocami v. Δημοκρατίας** (1998) 2 Α.Α.Δ. 189). Ταυτόχρονα όμως, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι, ως έχει νομολογηθεί, η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο για την αποφυγή επιβολής ποινής φυλάκισης, όταν ο νόμος και οι περιστάσεις διάπραξης του αδικήματος καθιστούν επιτακτική τέτοια (βλ. **Attorney General v. Mavrokefalos** (1966) 2 C.L.R. 93 και **Cristinel v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 742).

Σε σχέση με την ηλικία των Κατηγορουμένων επισημαίνουμε ότι την λαμβάνουμε υπόψη ως στοιχείο που εμπίπτει στις προσωπικές τους περιστάσεις, επισημαίνοντας ωστόσο ότι στην ηλικία που ήταν οι Κατηγορούμενοι κατά το χρόνο διάπραξης του αδικήματος, όφειλαν να είχαν την αναγκαία ωριμότητα, συγκρότηση και αυτοέλεγχο για να μπορούν να καθορίζουν και να κατευθύνουν με υπευθυνότητα τις πράξεις τους. Με άλλα λόγια δεν δικαιούνται του ευεργετήματος που θα δικαιούτο για παράδειγμα ένα πολύ νεαρό πρόσωπο, ένας έφηβος, όπου, ενδεχομένως, οι πράξεις και παραλείψεις του καθορίζονται από ανωριμότητα, ανευθυνότητα, παρόρμηση και αυθορμητισμό.

Συνυπολογίζουμε επίσης, τις δυσμενείς επιπτώσεις που η οποία ποινή φυλάκισης των Κατηγορουμένων, ενδέχεται να έχει στη ψυχοσυναισθηματική κατάσταση των ιδίων, αλλά και των παιδιών των Κατηγορουμένων 1 και 2. Οφείλουμε όμως, από την άλλη, να επισημάνουμε ότι τυχόν επιπτώσεις από ενδεχόμενη ποινή φυλάκισης που θα επιβληθεί στους Κατηγορούμενους, αν και λαμβάνονται υπόψη ως μετριαστικός παράγοντας, δεν μπορούν, υπό τις περιστάσεις της παρούσας και ειδικά λόγω της ανάγκης για αποτροπή, να είναι αποφασιστικής σημασίας στον καθορισμό της ποινής ιδίως όπου τα αδικήματα είναι ιδιόζουσας σοβαρότητας, όπως στην προκειμένη περίπτωση (βλ. **Domotou κ.ά. v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 328 και **Soliman v. Αστυνομίας**, Ποιν. Έφ. 234/23, ημερ. 27.6.2024).

Ως προς τη θέση του συνηγόρου Υπεράσπισης του Κατηγορούμενου 5 ότι αυτός και η οικογένεια του βιώνουν τον στιγματισμό και την εξωδικαστηριακή τιμωρία προτού καν προκύψει η καταδίκη του, δέον όπως ληφθεί ότι σύμφωνα με τη νομολογία το στοιχείο της εξωδικαστηριακής τιμωρίας αποτελεί πράγματι παράγοντα μετριασμού της ποινής. Τέτοιο στοιχείο εγείρεται στις περιπτώσεις όπου αυτή καθ' εαυτή η διάπραξη ενός αδικήματος επιφέρει, άνευ ετέρου, στον δράστη άμεσες και σοβαρές ζημιογόνες συνέπειες (βλ. **Χαραλάμπους ν. Αστυνομίας** (1994) 2 Α.Α.Δ. 14 και **Πετρίδης ν. Αστυνομίας** (2016) 2(Α) Α.Α.Δ. 44).

Στην προκειμένη, όσα ο συνήγορος του Κατηγορούμενου 5 αναφέρει, δεν είναι κατά την κρίση μας τέτοιου είδους ώστε να μπορούν να θεωρηθούν και να ληφθούν υπόψη ως «εξωδικαστηριακή τιμωρία» και οι όποιες δημοσιεύσεις και αναρτήσεις σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι εξωγενείς, παράγοντας ο οποίος δεν λαμβάνεται υπόψη, ούτε και έχει θέση στα πλαίσια επιβολής ποινής.

Ως προς τη θέση του συνηγόρου Υπεράσπισης του Κατηγορούμενου 4 ότι η μη αποκατάσταση της καταδίκης του Κατηγορούμενου 4, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη, καθότι θα εντοπίζεται στο μητρώο του ότι είχε εμπλοκή σε τέτοιου είδους ποινικό αδίκημα και αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό του σε όλους τους τομείς και σε όλο το φάσμα της ζωής του, σημειώνουμε πως δεν έχει διασυνδεθεί με οποιαδήποτε στοιχεία τα οποία να καταδεικνύουν ότι ο Κατηγορούμενος 4 θα απολέσει την οποιαδήποτε εργασία που είχε, ή θα έχει συνέπειες στην σταδιοδρομία του (βλ. **Σουτζιής ν. Δημοκρατίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 424). Ούτε έχουν παρατεθεί οποιαδήποτε άλλα στοιχεία, τα οποία να καταδεικνύουν με ποιο τρόπο θα επηρεαστεί η ζωή του από τη μη ύπαρξη λευκού ποινικού μητρώου. Δεν μπορεί συνεπώς να θεωρηθεί ως μετριαστικό στοιχείο τούτο.

Σε ότι αφορά τις προηγούμενες καταδίκες με τις οποίες βαρύνονται οι Κατηγορούμενοι 1 και 2, επισημαίνουμε ότι αυτές δεν συνιστούν βέβαια επιβαρυντικό παράγοντα (βλ. **Dygdalowicz ν. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφ. 11/21 ημερ. 4.11.2022) αλλά η σημασία τους έγκειται στο ότι, αναλόγως πάντοτε της περίπτωσης, δύνανται να μειώσουν την επιείκεια που μπορεί να επιδειχθεί από το Δικαστήριο. Και αυτό διότι αποτελούν ένδειξη της στάσης του στην τήρηση των νόμων [βλ. **Γενικός Εισαγγελέας ν. Ματθαίου** (1994) 2 Α.Α.Δ. 1 και **Γενικός**

Εισαγγελέας ν. Αεροπόρου (ανωτέρω)]. Ουσιαστικά, με κάθε μεταγενέστερη καταδίκη ο κατηγορούμενος προοδευτικά χάνει τη μείωση την οποία θα είχε ως κατηγορούμενος με λευκό ποινικό μητρώο. Ως προκύπτει από τη Νομολογία, οι προηγούμενες καταδίκες αποτελούν ένδειξη της στάσης και του σεβασμού ενός κατηγορουμένου στους Νόμους της πολιτείας (βλ. **Γενικός Εισαγγελέας ν. Ματθαίου** (ανωτέρω) και **Γεωργίου, άλλως Καρμούγιαρος ν. Αστυνομίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 565). Είναι λοιπόν μέσα σε αυτά τα πλαίσια που θα ληφθούν υπόψη οι προηγούμενες καταδίκες για τους Κατηγορούμενους 1 και 2, δηλαδή του περιορισμού του βαθμού επιείκειας που θα μπορούσε να επιδειχθεί στην περίπτωση κατηγορούμενου με λευκό ποινικό μητρώο.

Στην προκειμένη περίπτωση, προκύπτει πως τα αδικήματα της προηγούμενης καταδίκης που αντιμετωπίζει η Κατηγορούμενη 1 διαπράχθηκαν στις 29.12.2011, δηλαδή έντεκα χρόνια και ένα μήνα πριν τη διάπραξη του αδικήματος της παρούσας υπόθεσης. Επρόκειτο βεβαίως για σοβαρά αδικήματα και τούτο λαμβάνεται υπόψη στον δέοντα βαθμό, χωρίς όμως εν προκειμένω να μειώνει ουσιαστικά την επιείκεια που μπορεί να της επιδειχθεί, λόγω του χρόνου που έχει παρέλθει. Τα ίδια ισχύουν και για τον Κατηγορούμενο 2, δεδομένου ότι η μία προηγούμενη καταδίκη αφορά τα ίδια αδικήματα της προηγούμενης καταδίκης της Κατηγορούμενης 1, χωρίς να διαλανθάνει της προσοχής μας ότι αυτός βαρύνεται με ακόμη μία προηγούμενη καταδίκη, η οποία όμως αφορά σαφώς μειωμένης σοβαρότητας αδικήμα, εν σχέσει πάντοτε με το υπό εξέταση αδικήμα, πράγμα το οποίο εξάλλου αντανakλάται και στην επιβληθείσα γι' αυτό ποινή.

Περαιτέρω, κατά την επιμέτρηση της ποινής λαμβάνουμε υπόψη προς όφελος των Κατηγορουμένων 3, 4 και 5 το λευκό τους ποινικό μητρώο.

Επίσης, λαμβάνουμε υπόψη και τη θετική στάση των Κατηγορούμενου 3, 4 και 5 στις Κεντρικές Φυλακές, όπως υπόψη λαμβάνουμε και την καλή διαγωγή και συμπεριφορά αυτών καθ' ον χρόνο τελούν υπό κράτηση.

Αναφορικά με τον Κατηγορούμενο 3, δίδουμε ιδιαίτερη βαρύτητα στην παραδοχή του ενώπιον του Δικαστηρίου, η οποία δύναται να θεωρηθεί ως άμεση. Είναι νομολογιακά αναγνωρισμένο ότι ένας κατηγορούμενος ο οποίος προβαίνει σε

παραδοχή δικαιούται και εύλογα μπορεί να αναμένει έκπτωση στην ποινή. Η πιο πάνω στάση του Κατηγορούμενου 3 συνιστά ταυτόχρονα, όπως ορθώς επισήμανε και ο συνήγορός του, ένδειξη μεταμέλειας, στοιχείο το οποίο, επίσης, συνεκτιμούμε. Περαιτέρω με αυτήν εξοικονομείται πολύτιμος δικαστικός χρόνος και έξοδα (βλ. **Χαρτούπαλλος v. Δημοκρατίας** (2002) 2 Α.Α.Δ. 28). Πέραν της παραδοχής του, η οποία είναι έμπρακτη ένδειξη της μεταμέλειας του, λαμβάνουμε υπόψη και την εκφρασθείσα μέσω του συνηγόρου του απολογία για το διαπραχθέν αδίκημα και τις τύψεις που τον βαραίνουν για το θάνατο του θύματος. Αναμφίβολα, η έστω και εκ των υστέρων συνειδητοποίηση της φύσης και των συνεπειών της αξιόποινης συμπεριφοράς του Κατηγορουμένου 3, η μεταμέλεια και απολογία του και οι συνέπειες στη δική του ψυχική κατάσταση, τις οποίες προσπαθεί να αντιμετωπίσει συμμετέχοντας σε συνεδρίες με ψυχολόγο στις Κεντρικές Φυλακές, λαμβάνονται υπόψη ως ελαφρυντικοί παράγοντες και θεωρούμε ότι δικαιολογείται η διαφοροποίηση της ποινής που θα επιβληθεί, ένεκα των ανωτέρω, με την επιβολή επιεικέστερης ποινής στον Κατηγορούμενο 3.

Λαμβάνουμε επίσης υπόψη προς όφελος όλων των Κατηγορουμένων τον διαρρευσαντα χρόνο από την ημερομηνία διάπραξης του αδικήματος, ως αντικειμενικό γεγονός, τονίζοντας βεβαίως πως δεν έχει υπάρξει εισήγηση περί καθυστέρησης σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, είτε από πλευράς της Δημοκρατίας, είτε και του Δικαστηρίου, ούτε αναφέρθηκαν αλλά ούτε εντοπίζονται οποιαδήποτε ουσιώδη γεγονότα που μεσολάβησαν στο μεταξύ, που να μπορούν να θεωρηθούν ως ουσιαστική μεταβολή στις περιστάσεις των Κατηγορουμένων, η οποία θα δικαιολογούσε διαφορετική μεταχείριση (βλ. **Δημοκρατία v. Μάριου Παπανικόλα**, Ποιν. Εφ. 214/21, ημερ. 19.1.2024).

Τέλος, λαμβάνουμε υπόψη στη διαμόρφωση της ποινής το γεγονός ότι οι Κατηγορούμενοι στερήθηκαν της ελευθερίας τους στα πλαίσια διερεύνησης της παρούσας υπόθεσης από την ημέρα σύλληψης έκαστου μέχρι και την καταχώρηση της υπόθεσης (βλ. κατ' αναλογία **Γενικός Εισαγγελέας v. Παντελή** (2000) 2 Α.Α.Δ. 384, **Chen Xiaojin κ.ά. v. Δημοκρατίας** (2006) 2 Α.Α.Δ. 104 και **Ο.Ο. v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Εφ. 337/2018, ημερ. 20.1.2020).

Συνεκτιμώντας και σταθμίζοντας τη σοβαρότητα του αδικήματος, το σύνολο των γεγονότων που το περιβάλλουν, τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες αυτό

διεπράχθη, καθώς επίσης, τις προσωπικές συνθήκες και τα ελαφρυντικά έκαστου Κατηγορουμένου ως ανωτέρω σημειώνονται και καθοδηγούμενοι από την αρχή η οποία διατυπώθηκε στην υπόθεση **Παλάσκα ν. Δημοκρατίας** (2007) 2 Α.Α.Δ. 288 πως «Ο αποτρεπτικός χαρακτήρας της ποινής, ενόψει της επικίνδυνης και αυξανόμενης τάσης προς το έγκλημα, αποκτά ιδιαίτερη σημασία, που πρέπει βεβαίως να εκτιμάται σε ορθή πάντοτε ισορρόπηση με τους υπόλοιπους παράγοντες, που αφορούν στην εξατομίκευση της», χωρίς ταυτόχρονα η ποινή να είναι εξοντωτική, στερώντας στους Κατηγορούμενους τη δυνατότητα να ζήσουν μια όσο το δυνατό φυσιολογική ζωή, κρίνουμε ότι η μόνη αρμόζουσα ποινή για όλους τους Κατηγορούμενους είναι αυτή της φυλάκισης. Όλοι οι ελαφρυντικοί παράγοντες θα αντανakλούνται στην έκταση της ποινής που θα τους επιβληθεί.

Κατ' ακολουθία όλων των πιο πάνω, κρίνουμε ως αρμόζουσες τις ακόλουθες ποινές, τις οποίες και επιβάλλουμε.

Στην **Κατηγορούμενη 1** ποινή φυλάκισης **9 ετών**.

Στον **Κατηγορούμενο 2** ποινή φυλάκισης **9 ετών**.

Στον **Κατηγορούμενο 3** ποινή φυλάκισης **7 ετών**.

Στον **Κατηγορούμενο 4** ποινή φυλάκισης **9 ετών**.

Στον **Κατηγορούμενο 5** ποινή φυλάκισης **9 ετών**.

Η ποινή μειώνεται κατά το χρονικό διάστημα που οι Κατηγορούμενοι τελούν υπό κράτηση σύμφωνα με το άρθρο 117(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, ήτοι από τις 18.1.2023 για τους Κατηγορούμενους 2, 3, 4 και 5 και από τις 5.6.2025 για την Κατηγορούμενη 1.

Όσον αφορά τα Τεκμήρια, αυτά να κατασχεθούν και να επιστραφούν στην Αστυνομία.

(Υπ.)
Χρ. Παρπόττα, Π.Ε.Δ.

(Υπ.)
Χρ. Ρασπόπουλος, Α.Ε.Δ.

(Υπ.)
Π. Σαββίδης, Ε.Δ.

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΗΣ